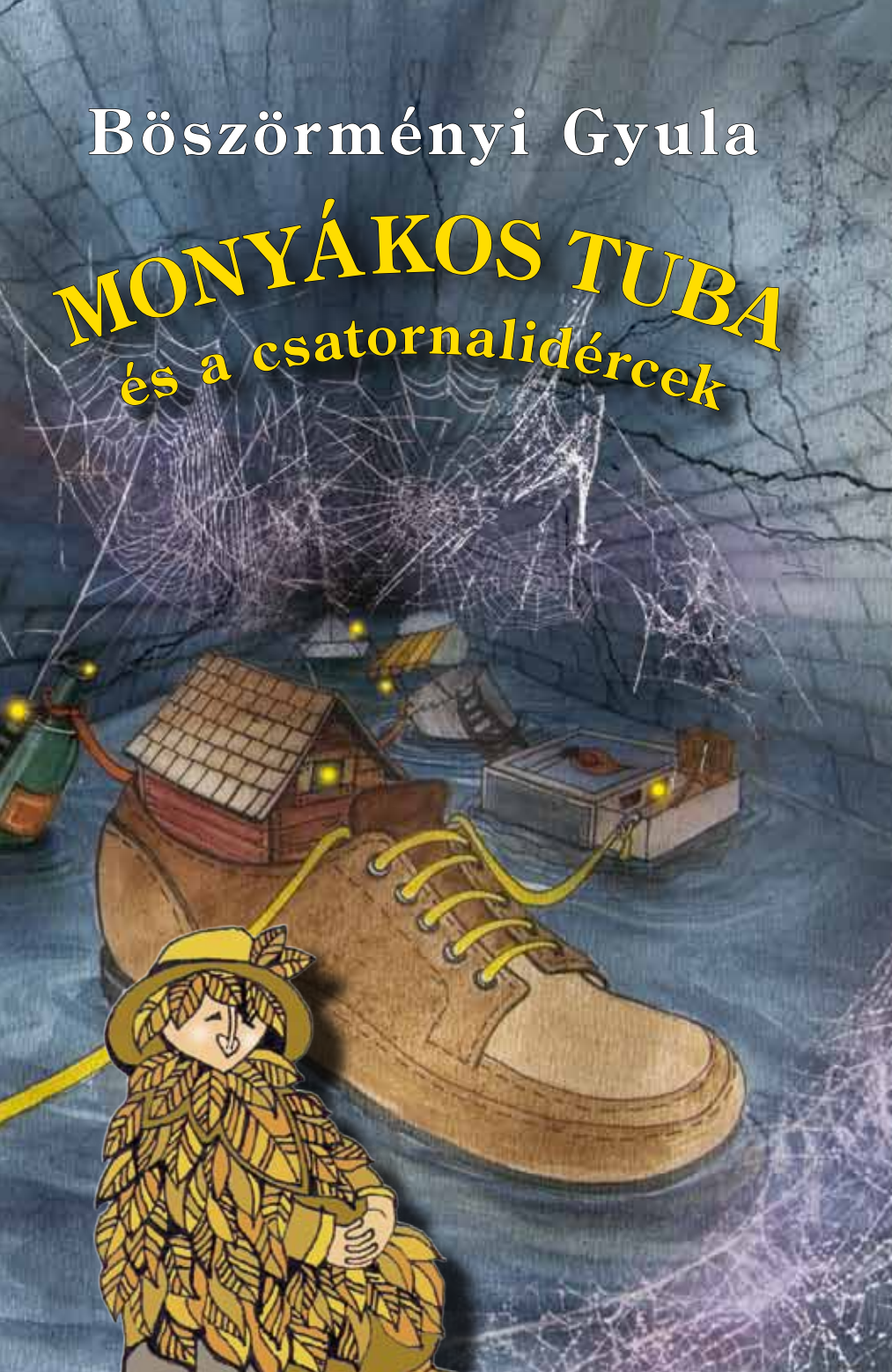

Böszörményi Gyula

MONYÁKOS TUBA és a csatornalidércek

Böszörményi Gyula

**Monyákos Tuba
és a csatornalidércek**

**Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008**

Előzmények

2006. január. Az *Igencsak Gondverte Álomlények Zártosztályi Óvhelyének* (azaz az Igázónak) macskaköves udvarára táltosökrök által vontatott rabszállító szekér gördül be. A kisebb-nagyobb vétkekért, bűncselekményekért begyűjtött lidércek, gnómok, mit-mitkék és iglicek kíváncsian tódulnak az emeleti ablakokhoz. Mind látni akarják az „új húst”, akit az Álomfelügyelet csataostoros ügynökei épp kitessékelnek a rabszállító bűbájketrecéből.

A fogoly úgy 15 évesnek néz ki. Széles váll, lapátnak beillő tenyér, izom és haj minden porcikáján. Szögletes állat dacosan előre böki, amint bakancsa a macskaköveken csattan. Sűrű szemöldökei alól szúrós, fekete malacszemek bámulják az Igázó ismeretlen épületét. A srác úgy tud nézni, mintha mindent befalni vagy szétrúgni való prédának tekintene. Turcsi orra folyton szimatol, tüskére nyírt sörtehaja szőkén meredezik. Oly erősen árad belőle az erőszakosság, hogy még az ablakokban egymást taszigáló, a varázslények alvilágában, vagyis a *Posványban* felnőtt, s így sokat látott lidércek hátán is feláll a szőr.

Az elítéltek szinte egyszerre döbbennek rá, hogy egy igazi *ébert* látnak! Ébert, vagyis tökéletesen *varázstalan* embert, akinek még csak tudnia sem volna szabad arról, hogy a lidércek, iglicek és mit-mitkék valóban léteznek! Ilyen még soha nem fordult elő az Igázó történetében.

A rossz útra tért, zsebtolvajlásért, idegen álmokba való illetéktelen behatolásért, álomtárgy-csempészésért lecsukott lidércek patinás intézményébe még soha nem vettek fel ébert.

Az Igázó egyetlen tornyának legtetőjén található szoba ablakából Monyákos Tuba szintén az udvaron zajló eseményeket figyeli. A lidérc-korszámlálás szerint 78 éves főigáztató sejt, hogy a Kis Rafael névre hallgató, különösen veszedelmes gyerek titkát neki kell felfednie. Miként lehetséges, hogy ez a fiú látja az álomlényeket? S miért gyűlöli őket olyan olthatatlanul, hogy az eltelt évek során sokat csapdába csalt, megkínzott, sőt, megölt?

Honnan jött ez a srác, és mit akar?

Az udvaron Kis Rafael felemeli bűbájbilincsektől nehéz öklét, és könnyesre dörgöli a jobb szemét.

Az Álomfelügyelet ügynökei csataostoraikkal nőgatják, s ő megvetően feléjük köp, mielőtt elindulna.

Monyákos Tuba, aki egy régi háborús sérülés miatt csakis négykerekű bűvkordéban képes közlekedni, úgy dönt: elmeseéli élettörténetét az új rabnak. Bezáratja őt az Igázó egyik kiürített pinceraktárába, s mivel Kis Rafael önszántából nem figyelne a szavára, a főigáztató varázslathoz folyamodik.

A *kényszerhéder-bűbáj* segítségével mágikus álmot bocsát a fiúra, aki az első éjszaka folyamán átéli Monyákos Tuba gyermekkorának egyik legjelentősebb szakaszát. 1984-be álmodja magát, mikor a csupán 12 esztendő Tuba, a pipamocsoklidércnek született árva – hátborzongató kalandok után – megszökik a Lidérc Árvák Fészkéből.

S most lássuk, mit tartogat Kis Rafael számára a második kényszerhéderben töltött éjjel...

I.

– *Oly nagyon aggódtam drága igazgatómért, miként csak a gólyamadár képes aggódni egyetlen fiókájáért, miközben a tavon jár, hogy...*

– *Mózenkrantz, fejezze be ezt a nyakatekert beszédet, kérem!*
– *dörrent a kerekded tanszolgára Monyákos Tuba. – Inkább azt mondja meg, hány óra van?*

– *Az est nyolcadik fertályába léptünk épp, mikor méltóztatott felébredni – felelt Mózenkrantz, szokatlanul szüksézáúán.*
– *Az intézményben említésre méltó esemény dél óta, mikor nyugovóra méltóztatott térni, nem történt. A tanórákat rendszerben megtartottuk, a nevelők semmiféle kihágásról sem tettek jelentést, kivéve...*

– *Igen?*

– *Két iglic összeverekedett valami apróságon, de mikor a biztonsági osztag a helyszínre ért, közös erővel ugrottak az embereinknek – mondta Mózenkrantz.*

– *Ebben tényleg nincs semmi szokatlan – mosolyodott el Tuba, aki hiába aludt nyolc órát, az arcán még mindig a fáradtság ráncai sorakoztak. – Mi van a fogollyal?*

– *Melyikkel, nemes igazgatóm? – értetlenkedett a tanszolga, de főnöke dühös fintorától rögvest észbe kapott. – Oh, tehát Kis Rafael elitéltre méltóztatik gondolni! Miként parancsolta, leszedtük őt a plafonról, s bőséges étkeket kapott. Mosakodni azonban nem volt hajlandó, s a celláját immár a disznóólhoz tette hasonlatossá.*

– *Sokat ordít?*

– Meglehetősen – bólított Mózenkrantz, belepillantva a jegyzeteibe. – Legszívesebben önt, valamint az ön kedves édesmamáját szidalmazza fennhangon.

– Klotild kibírja – motyogta szórakozottan az igazgató.

– Hogy tetszett mondani?

– Nem érdekes, barátom – legyintett Monyákos Tuba, aki közben irodája kanapéjáról – ahova néhány órára leheveredett – átkecmergett a lábpótló bővkordéba, és magára öltötte dohánylevelekből varrt ruháját. – Szóljon le az őrségnek, hogy hamarosan ott leszek.

Mózenkrantz kövérkés arcán a hökkenet pirja jelent meg.

– Ismét be méltóztatik menni ahhoz az éber vadállathoz? – hápogta.

– Természetesen, drága öregem – felelt Tuba. – A kezelésnek még nincs vége, sőt, csupán az egyharmadán vagyunk túl.

– Mi vagyon az értelme ennek, nagyra becsült igazgató uram? – szakadt ki a kétségbeesett felháborodás a tanszolgából. – Az az elvetemült, csontja velejéig romlott éber gyerek láthatóan semmit nem tanult az ön felemelő élettörténetéből. Felteszem, oda sem figyelt rá! Kár belé a bölcsesség, hiszen miként a sáros folyam sem tisztul meg egyetlen pohár gyöngyöző kristályvítzól, úgy a...

– Hűtse le magát, Mózenkrantz! – Tuba az iroda kijárata felé gördült. Mielőtt azonban távozott volna, elgondolkodva ennyit mondott: – Tudja, barátom, lehet, hogy Rafael meg sem hallja, amit mondok neki. Én azonban máris rengeteget tanultam abból, ahogy ő nem figyel rám. Jönnie kell a folytatásnak, hogy kiderüljenek a titkok.

– Miféle titkok, uram?

– Azok, amiket én rejtegetek magamban – felelt az öreg dohánylidérc csendesesen. – S persze azok is, amik Rafaelt szörnyeteggé tették.

* * *

Épp, mikor az utolsó napsugár is elbúcsúzott az Igázó tornyának zászlót lobogtató csúcsától, Monyákos Tuba bővkordéja akkor torpant meg a hatos pinceraktár előtt. A háromszoros

zárvarázzsal ellátott, vasalt ajtó mindkét oldalán egy-egy csaotaostoros őr állt, akik most vigyázzba vágták magukat.

– Főigáztató úrnak alázatosan jelentem, az őrizetünkre bízott elitelt körletében említésre méltó esemény nem történt – harsogta a nagydarab tiszt, aki bizonyára a gnómok és magashegyi törpék keveredéséből származhatott. Legalábbis dagadó izmai, szögletes álla, no meg a vaskos sajtuszag, ami felőle áradt, erre utalt.

– Köszönöm, fiam – biccentett Tuba. – A mai éjszakát újra a fogolynál töltöm.

Az őrök már mozdultak, hogy sorra kinyitogassák a vasalt ajtó bonyolult zárszerkezetét, de a főigáztatónak még akadt mondanivalója.

– Amint odabenn vagyok, háromszorozzák meg az őrséget, és szóljanak a cellafolyosók lidérparancsnokainak, hogy tartsák nyitva a szemüket.

– Úgy gondolja, főigáztató úr, hogy készül... valami? – kérdezte a tiszt.

– Hallja ezt? – intett kezével a levegőbe Monyákos Tuba. A két őr feszülten hegyezte a fülét, de az Igázó épületében végtelen csend terpeszkedett.

– Elnézést, én semmit... – vont a meg széles vállát a tiszt.

– Épp erről beszélek! – sóhajtott gondterhelten Monyákos Tuba. – Csend van! Akkora csend, hogy még az én sokat szidott rossz anyám hortyogását is képes volna elfedni. Fiúk, mondják meg nekem, de őszintén: mióta az Igázó celláit megtöltötték bűnöző lidércekkel, volt-e ekkora csend, akár egyetlen percig is?

A két őr arcán ideges mosoly terült szét. Miközben nyitni kezdték az ajtót, a tiszt komoran mordult.

– Jobb lesz, ha felkeltjük a pihenőjüket töltő srácokat. Ez a csend... A rabok tényleg készülnek valamire.

Mikor Monyákos Tuba begördült a hatos pinceraktárba, Kis Rafael a priccsén ült, hátát a meszes falnak vetve.

– Oda skubizz, tesókám, látogatót kaptunk! – rikkantotta az éber kölyök. Recsegő, mégis valahogy selymes hangja csöpögött a gyűlölettől. – Hol jártál...? Akarom mondani: merre gurultál egész álló nap, kripli, hogy hála az égieknek, nem láttalak?

– Égiek? – *Monyákos Tuba arcán hamis csodálkozás futott át. – Azt hittem, semmiféle istenben, szellemben vagy hasonlóban nem hiszel.*

– *Fordulj fel, vakarcs! – Rafael dühödten vicsorgott. – Forduljon fel minden megálmodott, kitalált lény. És azok is, akik megálmodták őket.*

– *Te talán soha nem szoktál álmodni?*

A fiú arcán ismét eszelős vigyor terült szét.

– *Az én álmaim tiszták. Magam pucolom őket!*

– *Ha jól sejtem, a „pucolás” nálad azt jelenti, hogy minden álmod lidércek, tündérek, révülők irtásáról szól.*

– *Befurakodnak az álmaimba, de én reggelre végzek velük – bólintott Rafael, és közben öklével dörgölni kezdte a jobb szemét. Ezt abba sem hagyta, míg ki nem csordult a könnye. – Végzek minden nyavalyás álomlénnel, segítők állattal meg a gazdáikkal.*

– *Azért kerültél ide, mert ilyesmiről nem csupán álmodtál, de néhányszor megtetted a Valóságban is – emlékeztette Tuba a foglyot.*

– *Meg bizony! – röhögött a srác. – Csakhogy még alig kezdem el a munkát. Igazán kiengedhetnél innen, vakarcs, hogy folytathassam. Cserébe megígérem: te leszel az utolsó, akinek kitekerem a nyakát.*

– *Igazán megtisztelő. – A főigáztató hirtelen témát váltott. – Hallottam hírét, hogy egész nap szegény mamámat szidtad. A boszorkányokkal mi bajod?*

– *Ők potyogtatják tele a világot lidércekkel – felelte haragtól elcsukló hangon Rafael.*

– *Ez, mint tudjuk, nem teljesen igaz. – Monyákos Tuba aprót mozdított a lábpótló büvkordé karfájába szerelt bűbájostoron, mire a pince közepén fekete palatábla jelent meg. Semmi sem tartotta, mégis mozdulatlanul állt a levegőben, szemközt a fiúval, aki idegesen pislogott. Miközben a főigáztató magyarázott, mondandója szerint feliratok, s azokat összekötő krétavonalak jelentek meg a táblán. Ezt a trükköt lidérccsemeteként még valaha Magló sámántól leste el.*

– *Tehát... Valódi lidércek kizárólag lidércek nászából szülelhetnek. Előfordul, hogy a boszorkány és boszorkánymester*

házasságából szintén lidérc születik, de az csupán külsőleg hasonlít a valódi lidércre, ezért őket ludvércnek hívjuk. A boszorkányok és éberek szerelméből viszont...

– Elég! – Rafael üvöltve ugrott fel a priccsről, és a palatáblának akart rontani. Monyákos Tuba beépített bűbájostorából azonban békacsók-bűbáj csapódott ki, mely hangosan csattanva terült szét a fiú száján, betapasztva azt. A varázslat ereje egyúttal visszalökte Rafaelt a priccsre.

– Szerintem jobb volna, ha csendben végighallgatnád, amit mondani akarok – javasolta dermesztő nyugalommal a főigazgató. A fiú kétségbeesetten próbálta letépni szájáról a zöld ragacsot, de az nem engedett. – Maradj végre veszteg, különben bűbájbéklyót igézek a tagjaidra!

Rafael dühtől vörös képpel, de azért elcsendesedett.

– Köszönöm! – Tuba ismét a tábla felé fordult. – Ott tartottam, hogy a boszorkányok és éberek szerelméből mindig két csemete születik. Az egyik teljesen átlagos embergyerek, bár van néhány különleges tulajdonsága. A másik kezdetben tojás, amiben egy... Nos, a tudatlanok azt hiszik, lidércet rejt, de valójában a tojásból lodovérc avagy gúnynevéen lajdérc fog kikelni. Magam is ilyen vagyok, hiszen az anyám boszorkány, az apám pedig...

Ekkor Rafael ismét felugrott a priccsről, és mindkét kezével őrzöngve esett neki a békacsók-bűbáj némitó ragacsának. Tuba megvárta, amíg kifulladás, és szuszogva lerogy.

– Azt hiszem, már sejtem, mit szeretnél ily nagyon a tudomásomra hozni – szólt a főigazgató, miközben eltiuntette a palatáblát. – Előző éjjel te átélted gyermekkorom egy szakaszát, s azalatt mindazt, amit most magyarázok, már megtanultad. Tudsz róla, hogy 1980-ban születtem, és csupán azért látszom 78 évesnek, mert a lodovércet háromszor gyorsabban öregszenek, mint az éberek. Embertestvérük viszont épp fordítva: feleannyit nő, mint az átlagos ember! Ez rendkívül érdekes, gondolj bele! Ha például te...

Rafael gyilkos pillantást vetett az igazgatóra, aki sajnálkozva vonogatta a vállát.

– Bocsáss meg, hogy untatlak.

A bűbájostor újabb mozdulatára Rafael szájáról elpárolgott a zöld ragacs. A fiú szinte azonnal üvöltetni kezdett:

– Tebanyaanyapottyantottazáptojásivadékkéntérkezettma-
radékaarémálmok világábólszalajtotthegyesfűlűkurtafarkú-
habcsókoslajdércnénikédharmadiknetovábbját nevelgetőbam
bakórságosapádnak!

Midőn Rafaelból kifogyott a szusz, Monyákos Tuba elisme-
rően füttyentett.

– Ez csodás káromkodás volt! – mondta. – Eddig bizony csak
két személyt ismertem, bizonyos Lópici és Borzalag nevezetűe-
ket, akik ilyen cikornyásan tudták kifejezni a haragjukat.

– Francot se érdekelnek a korcs haverjaid, lajdérc! – szí-
szegte kimerülten Rafael. Tuba megjátszott szomorúsággal
csóválta a fejét.

– Ejnye hát, már kezdtelek kicsit becsülni, erre megint ez a
gonosz beszéd. – A lábpótló büvkordé hirtelen megmozdult, és
a főigálgató oly közel gurult a priccsen ülő sráchoz, hogy az
orruk majdnem összeért. Rafael és Tuba megmerevedett arc-
cal, gyilkos pillantással bámult egymás szemébe. A főigálgató
szólalt meg előbb, s a hangja rekedt, száraz és halk volt:

– Mondd csak, pajtás, biztos vagy te benne, hogy semmi-
féle rokonságban sem állsz a lidércekkel? Úgy értem, tényleg
semmilyenben?

Rafael szavai remegtek az elfojtott indulattól, mégis lassan,
kimerően beszélt.

– Az anyám képviselő a városi közgyűlésben, vagyis poli-
tikus. Tudod, hogy ez mit jelent, nyúlbugyó? Azt jelenti, hogy
éberebb már nem is lehetne! Ha az orra előtt büvölnéd fejre az
Országházat, ő nyomban kiadna egy sajtónyilatkozatot arról,
hogy semmi köze hozzá, sőt, ő ilyesmit nem is látott.

– No és a papád? Ő talán...

– A fater bőre alatt is pénz van – vigyorodott el Rafael. – Úgy
értem, szó szerint pénzzel van kitömve. Semmi más nem érdekli,
csak az üzlet, mivel a mája már rég egy marék ezres, a szíve
húszezezes gurigája, a csontjai egymáshoz préselt érmékből
vannak, és az agyát bankkártyákból formálták meg.

Monyákos Tuba hirtelen hátrébb gördült, s közben felne-
vetett.

– Ez igazán nagyszerű! Akkor hát...? Kezdhetjük?

Kis Rafael összezavarodott. Gyanakodva figyelte Tuba bal kezét, mely a beépített bűbájostoron matatott.

– Mire készülsz, vakarék?

– Ma éjjel újabb álmotuzásra küldelek, barátom – felelt Monyákos. Ujjai közül máris zöldessárga fény áramlott elő, s körbevéve a fiú fejét, megbénította áldozatát. – Kérlek, ne ellenkezz! Tudhatnád már, hogy a kényszerhéder-bűbáj cseppet sem fáj. Én pedig nagyon szeretném, ha átélnéd életem második legnagyobb kalandját.

Miközben Monyákos Tuba tovább beszélt, a vibráló fénnnyel körbevett Rafael lassan elheveredett a pricszen.

– Kerek egy emberi esztendő telt el azóta, hogy megszöktem a Lidérc Árvák Fészkéből – duruzsolta a vén főigázgató.

– Közben persze kerek három évet öregedtem, hisz tudod; a lidérceknél ez már csak így megy. Öt emberi éve keltem ki a tojásból és pottyantott el az én rossz anyám, de mikor Budapestre, az éberek szépséges fővárosába érkeztem, már 15 évesnek néztem ki. Telve voltam kalandvággyal, s úgy éreztem, egyedül is képes volnék megváltani az egész lidércvilágot szőröstül-méregtűskéstül, meg amit akarsz. A jó szerencsém azonban mintha kezdett volna elpártolni tőlem...

* * *

Tenyerem ráizzadt az *éberhergelő* szattyánbőr borítású markolatára. A kicsiny, kerek réztükör tompán fénylett, amint lassan megmozdítottam.

– Gyerünk már, te lajdérc, mi lesz?! – lihegte Zsírcsimbók úr, közvetlenül a fülembe röptetve néhány nyálcseppet. – Azér' gyöttünk fel a vidékről, hogy mókázzunk! Nem igaz, édes truncimanóm?

Szerencsére a dagadt gnóm az utóbbi megszólítást nem nekem szánta. A „truncimanó”, aki izgatottan pihegve kapaszkodott Zsírcsimbók úr puha karjába, a pillatündék családjába tartozott. Hosszú, aranyszőke haj, karcsú alak, hatalmas, kéken vibráló szemek, akkora pillákkal, hogy attól féltem, vihart kavart velük.

– Mikor kezdődik már, pici puffancsom? – nyafogta el magát a lány. – Szólj ennek a levélruhás pancsernak, hogy az éberhergelésért fizetünk, az uncsiért viszont nem!

– *Én* fizetek az éberhergelésért! – javította ki ifjú feleségét a gnóm, aki az éberek raktáraiból elcsent, enyhén penészes lekvárok újracsomagolásából és eladásából gazdagodott meg, valahol vidéken. Legalábbis erre utalt az az áporodott, avas szag, ami a ruhájából áradt. No, meg az irdatlan mennyiségű pénz, amit már eddig is kifizetett az éberhergelésért.

Már akkor felfordult a gyomrom ettől a párocskától, mikor megláttam őket a főnököm, Lópici mester irodájában. Friss házasok voltak, az tutkó! Zsírcsimbók úr, a pöffeteg kereskedő kincsre lelt, mikor az útjába került ez az ostoba, bár csuklást kiváltóan csinoska pillétünci, és volt hozzá elég pénze, hogy *megvásárolja* őt. A mindkét fél számára „nyereséges” találkozást megünnepelni a *Belvárosi Belféreg* nevezetű, úszó csatornaszigetre nászutaztak. Sajnos ezután Lópici mester pont engem jelölt ki a bérelhető bajkeverők közül, hogy szórakoztassam őket.

– Adj nekik! – vicsorogta Zsírcsimbók úr, megint csak a fülembe, ami már-már tocsogott. – Dupla adagot az ülepükbe!

A varázstalan éberek, akikhez bejutottunk, éppúgy fiatal házasok lehettek, mint az éberhergelő-szafarira befizetett Zsírcsimbók és párja. Vagy mégsem úgy. Az a két ember ugyanis kedvesnek, szelídnek és szeretnivalónak tűnt, már amennyire ezt a mosogató alól, két centiméteresre zsugorítva meg tudtam állapítani. A lány épp rántottát készített, a tojást villájával ügyesen noszogatva a serpenyőben. A fiú mögötte állt, átölelte a derekát és valami szépet suttogott a fülébe.

Egész biztos nem olyasmit, mint amelyet Zsírcsimbók az enyémbé.

– Használjad már azt a fírléfrancos kettyerét! Látni akarjuk, ahogy ez a két éber kitepi egymás haját! Igaz-e, édes mogyoróböffenetem?

A pillétünci bájos ajkai közül máris jött a felelet:

– Ahogy mondod, én óriás kerékpárbelsőm!

Az éberek lakásába a csatornából természetesen a lefolyón keresztül jutottunk fel. Célpontként kicsi garzont választottam,

valahol a Lipótváros szélén, de amint megláttam a fiatal párt, rögvést tudtam, hogy hibát követtem el. Eredetileg abban reménykedtem, hogy a lakást valami ellenszenves, magányos agglegény vagy macskaimádó matróna lakja. Őket sem szerettem éberhergelni, de azért könnyebben tettem volna a dolgom.

Csakhogy az a pipamocsoklidérc, aki alig egy esztendővel korábban szökött meg a Lidérc Árvák Fészkéből, s akit azóta is köröz a Gyémánt Jurta Álomfelügyelete, nem lehet érzélgős. Az éberhergelő réztükröt egyenesen a fiú hátának fordítottam.

– Mi lesz már! – nyösszentett a pilletünci, és bíborvörös műkörmeit férje karjába mélyesztette. – Nyuvadjon meg minden böhöm éber, ugye, drága harsárkány orrgalacsinom?

Zsírcsimbók úr kigúvadó szemmel biccentett. Feljebb emeltem az éberhergelőt, s bár a nyél enyhén remegett a kezemben, rásuttogtam a megfelelő varázsigét. A nyúlós, zöld gumiszalagra emlékeztető bűverő épp akkor találta el a fiút, mikor az lehajolt, hogy könnyű csókot leheljen a lány nyakára.

A csókból harapás lett. Az éber feleség elejtette a serpenyőt, és fájdalmában nagyot ugrott. Férje hátratántorodott. Maga sem értette, mi történt, de az éberhergelő mérge oly gyorsan szívódott fel a szervezetében, hogy a következő pillanatban már nem is érdekelt. Sejtettem, mit érezhet, pedig rám – szerencsére – még soha nem fogtak éberhergelőt. Bár – jut eszembe – lidérc vagyok, úgyszólván hiába is fogtak volna. A fiatal éber viszont máris majd' felrobbant a düttől.

– Mit művelsz? – fordult felé könnyben úszó szemmel a lány, egyik kezével sajtó nyakát tapogatva. – Ez fáj!

– Fáj, igazán?! – üvöltötte a párja. A mosogató alatt rejtőzködve nem kellett attól tartanunk, hogy felfedeznek, én mégis hátrébb akartam húzódní. – Hát pont azért csináltam, hogy fájjon!

Zsírcsimbók mézszőke neje az élvezettől páros lábbal kezdett ugrálni.

– Még akarok! Most az ébernéembernek! – sikongatta.

– Az veszélyes! – mondtam, remélve, hogy elhiszik. – Mindkettőt nem hergelhetem, mert abból...

– Eleget fizettem a főnököknek, kölyök, hogy úgy szórakozzak, ahogy csak a csövön kifér! – vágott a szavamba fenyegetően Zsírcsimbók. – Hallottad a feleségemet: lőj egy adag dühpuffasztó-bűbájt a nőre is!

Megtettem. A szégyent és undort, amit akkor éreztem, soha életemben nem fogom elfelejteni. Képtelen vagyok megérteni, hogyan élhetnek a földön olyan gnómok és pilletündék, akik az éberek szenvedésében lelik örömüket.

A garzonlakás apró konyhája megtelt a két éber varázserővel puffasztott haragjával. A fiatal pár egyetlen perccel korábban még szerette egymást, s fél órával később, amikor majd elmúlik a lesből rájuk küldött rontás hatása, nem fogják érteni, mi történt velük.

– Ez cudar jó, cudar baró! – tapsikolt a pilletünci, piros arccskáján az izgalom lázrózsáival. – Verekedjenek! Hallod, lajdérc? Azt akarom, hogy az éberek tépjék meg egymást!

Állítottam a réztükrön. A fiú és a lány vadul püfölni kezdte egymást. Rémült tekintetükön látszott: fogalmuk sincs, miért, de szívből gyűlölik a másikat.

Jó tíz percen át ment ez így. Zsírcsimbók úr hamarabb elunta, de hagyta, hogy ifjú felesége kiélvezze a drága pénzen vásárolt, fővárosi szórakozást. Addigra a konyha szinte minden berendezése összetört, az éberek pedig épp csak lökdösní voltak képesek egymást, annyira kimerültek.

– Na, akkor hát ennyit a hatalmas éberek mindenhatóságáról, igaz-e, kicsi kutyamasnim? – mordult a gnóm kereskedő.

– Püff! Bang! Bííí...! – öklözte a levegőt még mindig lelkesen a karcsú pilletünci, mintha maga is részt venne az elkecsereedett küzdelemben. – Holnap is akarom! Hallod, drágám, holnap is be kell fizetned egy éberhergelésre! Ez lesz nekem a legkedvencebb szórakozásom!

– Aligha! – csóválta a tokáját Zsírcsimbók úr. – Ahhoz a romlott lekvár nem hoz eleget az asztalra. Évente egyszer, mikor feljövünk a fővárosi csatornaszigetekre...

– Neeem! – visította fülrepezstőn a fiatal ara. – Ha holnap smucig leszel, akkor... Akkor *most* akarok belőle még! Hallottad, te lajdérc?! Küldj rájuk még több rontást!

– Hiszen már alig élnek – mutattam a szerencsétlen párra.

– Akarom! – toporzékolt a pilletünci, és kék szemét fenyegetően a férjére villantotta. – Ha nem kapok még a mókából, akkor...!

Láttam, hogy Zsírcsimbók úr be fogja adni a derekát. Hirtelen elfogott a düh. A hergelőt az éber lányra emeltem, és a bűvös sugár erejével rávettem, hogy megfogja az utolsó tányért, amit még nem vágott a párjához. Azután gondosan céloztam – vagyis inkább ő célzott –, és huss...

A rét virágaival díszített mélytányér frizbiként süvített át a konyhán, majd szétrobbant a mosogató peremén. A zsugorvaráznak köszönhetően alig hüvelyknyi gnóm, és nálánál is kisebb neje tátott szájjal lesték, amint a hegyes cserépdarabok záporozva hullnak feléjük. Esküszöm: csupán egyetlen légyzümögésnyi ideig gondoltam arra, hogy a sorsukra hagyom őket!

– Nézd, egerek! – sikította az éber lány, egyenesen ránk mutatva. Elkínzott férjében még tombolt a dühpuffasztó-varázs, aminek ereje most ellenünk fordult. Azt hiszem, meg is érdemeltük volna a sorsot, amit nekünk szánt, de nem voltam elég nemes gondolkodású lidérc ahhoz, hogy mozdulatlanul bevárjam a húsklopfoló kalapácsot.

Előbb a sivalkodó pilletüncit, majd dagadt férjurát taszítottam be a nyitva hagyott lefolyónylásba. Mikor a kanyargó csövön kibújva megéreztem a Sas utca alatti csatorna békés, megszokott bűzét, felsóhajtottam a megkönnyebbüléstől. Zsírcsimbók úr rekedt hangja ekkor fröcskölt a fülembbe:

– Ezért megfizetsz, te nyavalyás kis lajdérc! Tudom ám, hogy az a tányér... Az istók uccse nem volt véletlen!

– Tekerd ki a nyakát, drágám! – hápogta a pilletünci.

– Oh, dehogy, édesem! – zihálta a gnóm, és közben sajna még közelebb hajolt. – Elég lesz panaszt tennem a főnökénél, hogy elveszítse az állá...

Akkor vágtam szájba, mikor a nyelve megérintette a fülcimpámat.

* * *

Be kell valljam, az a kemény jobborog határozottan javított a hangulatomon. Zsírcsimbók úr békésen elterült a talajon, a kedvese meg sikoltozni kezdett, amivel azonban csak néhány

közelen bóklászó patkányra hozta rá a frászt. Én, mint aki már teljesítette minden aznapra előírt kötelességét, zsebvágtam a kezem, és halkan dudorászva elindultam a Dzsumbuj felé. Azért mielőtt a sarkon befordultam, még vettem egy pillantást a *csaturista*¹ házaspárra. A pillétünci befejezte a sikoltozást, mivel az ügysem hatott meg senkit, és letérdelve dagadt férjura mellé, óvatosan átkutatta a zsebeit. Úgy látszott, az ifjú asszony kevesellte a konyhapénzt, amit apuci korábban kiutalt neki. A hiányt persze majd biztos rám fogja kenni, de már nem érdekelt. Gyűlöltem a munkámat, s ha ez a gnóm végül tényleg bepanaszol Lópici mesternél, hát legfeljebb újra csavargóvá leszek.

Úgy gondolom, kedves barátom, te nem sokat tudhatsz a lidércvilág titkairól, tehát muszáj rövid leckét adnom neked. Hol is kezdjem?

Azt talán már említettem, hogy kerek egy esztendő telt el a Lidérc Árvák Fészkéből való szökésem óta. Rossz sorsom végül Budapestre sodort, ami nem csupán az éberek egyik fővárosa, de a Valóságban élő lidércek, gnóмок s más *apró népek* kedvenc lakhelye is. Természetesen mi nem mutatkozhatunk a felszínen, mert azt az éberek birtokolják. Nekünk azonban tökéletesen megfelelnek a rejtett, sötét zugok, mint például a városok kiterjedt, szottyos csatornarendszerei! Azokban aztán tízezerszámra élünk, úgy mulatva az időt, ahogy kedvünk és erszényünk engedi.

A Valóságban élő, éberek lába alatt motoszkáló lidérc-alvilág neve: Posvány!

Imádnivalóan undorító, csodálatosan förtelmes... Majdnem azt mondtam, hogy *hely*, de ez cseppet sem volna igaz. A Valóságban élő lidérceket ugyanis afféle *családi vállalkozások* irányítják, amiket talán az éberek maffiájához tudnék hasonlítani. A lidérc klánok nagymenői bűbájvédett palotákból osztogatják a parancsaikat, amik általában az éber toronyházak 13. emeletén, vagy a plázák álcavarázssal takart részeiben találhatóak. Az alsóbb néprétegek viszont, akik a klán felügyelete

---

¹ A nagyvárosok csatornáiba látogató, általában vidékről, vagy az Álomvilágból érkezett lidérceket, gnóмокot, igliceket, stb. nevezzük így, akik ki vannak éhezve az „izgalmas, bűnös, városi szórakozásokra”.

alá tartoznak, egyfolytában mozgásban vannak, így nem lehet azt mondani, hogy a Posvány itt, vagy ott *van!*

Még mindig homály, miről beszélek, igaz? Sebaj, csücsörítsd csak a figyelmedet továbbra is rám. Szóval... A lidércek legjava a nagyvárosok csatornarendszereiben él, kivéve persze a vidéki bárókat és azok szolganépét. Őket mi, a posványiak csak úgy emlegetjük: a surmók. Ez azonban most mellékes.

Számunkra a városok csatornái tökéletes rejtkehelyként szolgálnak. Gőzöm sincs, erre melyik lidérc jöhetett rá először, de tény, hogy amióta az éberek téglá és beton járatokat ásnak az eltüntetni kívánt szmöttyinek, azóta a népünk is megtalálható azokban. Joggal kérdezheted, hogy férünk el, hiszen a lidércek java, de főleg a gnómok és iglicék alig kisebbek az éber gyerekeknél.

Erre jó a zsugorvarázs! Szerintem a lidérc sámánnak, aki egykor feltalálta ezt a bűbájt, akkorát dörrenhetett az agya, hogy még a Gyémánt Jurtában is meghallották. A zsugorvarázs folyamatosan hat, ha a létrehozója úgy akarja. Mesterségesen fenntartható (vagyis nem kell örökösen mormolni: épp úgy lehet sugározni, mint mondjuk a rádióadást), és tökéletesen megbízható. Persze a zsugorvarázs önmagában még nem volna elegendő ahhoz, hogy a lidércek boldogulni tudjanak a csatornáknak. Legfeljebb annyit érnék el vele, hogy nem félméteres, hanem csupán egy-két centis iglicék, ürdüngők meg effélék fulladoznának az éber szennyleben!

A Posvány kialakulásához kellett még egy lidérczseni (szerencsére köztünk rengeteg okostojás található – talán, mert tojásból kelünk ki), aki feltalálta a *bélférget!*

Ritka egy gusztustalan név, nem igaz? Szerintem is. A bélférgek nem élőlények, hanem szemétből, sárból, hulladékból, korhadékból, a csatornáknak előforduló bármely anyagból varázslattal összepasszírozott, préselt, tákolt, tapasztott *úszó szigetek*. Minden lidérc klánnak van legalább egy bélférge, de az erősebbek, nagyobbak akár négy-öt ilyen alkalmatosságot is összeraboltak, harácsolnak, bérgyilkoltak és csempészték már. Egy-egy úszó sziget önmagában akkora, mint az éberek városai. Pontosabban akkora *volna*, ha nem állna mindegyik

közepén egy mágustorony, ami folyamatosan árasztja magából a zsugorbúbájt.

Na, kapiskálsz már a lényegét? A zsugorbúbáj lekicsinyíti a belférget, pont akkorára, hogy kényelmesen elférjen a csatornájatokban. Folyamatos sugárzása láthatatlan gömböt von köré, ami a vízre és a falakra nem hat, de minden másra igen. Így például a veszedelmesen nagy uszadékok és a patkányok (amik bizonyára szívesen belakmározna a körömnymi méretű lidércek tömegéből) is nyomban megfelelő *apróságúra* zsugorodnak, amint bekerülnek a búbáj hatósugarába.

S persze ez történik azokkal is, akik a belférgek hátán élnek, vagy csupán csaturistaként érkeznek. Egy-egy nagyobb úszó szigeten akár százezer mit-mitke, földi ürdüng, mándli, lidérc és gnóm² is elfér, méghozzá kényelmesen. A békésen lebegő belférgek hátán csodálatos városok épültek. Ha egy kósza éber megfelelő nagyítóval a kezében fölénk hajolna, tökéletes makett-városokra nézhetne le. A közepén magasodó varázslótornyot, amit erős őrség véd, füves-fás park veszi körbe, majd a gazdag lidércek és gnómok palotái következnek. Ők vezetik a belférget. A legtöbbjük kereskedőnek álcázott álomüzér, városparancsnokként bemutatkozó, felkapaszkodott bérgyilkos, vagy a csaturisták kényelméről, szórakozásáról gondoskodó *tavernás*³, *latrinás*⁴ és *bérbajkeverő*.

Az én főnököm, Lópici mester az utóbbiak közül való volt. Tekintélyes vállalkozása vonzotta a gazdag, izgalomra vágyó gnóموkat, lidérceket, akiknek valahogy örömmük telt benne, ha megleshették a fölöttünk élő éberek életét, és bosszúságot okozhattak azoknak. Lópici mester szinte végtelen listát állított össze számukra a megvásárolható szolgáltatásokból, melynek elején egyszerű kukkolás, vagy ártalmatlan bérbajkeverés (mondjuk az éber cipőfűzőinek gyors összecsomózása két lépés között), míg a vége felé már borsos árú éberhergelések álltak.

Én voltam az ötven bérelhető bajkeverő (talán mondanom sem kell: akik utáltak minket, csak úgy emlegettek, a *bérbajosok*) egyike, akit Lópici mester rendre a csaturisták

² Lesd meg a könyv végén található Aprólény-mutatót!

³ Szállodabár vagy jobb kocsmá tulajdonosa

⁴ Lokálok, kaszinók fenntartója

mellé adott. Naponta általában két társaságot (néha magányos milliomosokat) vittem a felszínre. A derekunkon ott fityegett a talizmános zacskó, melynek tartalma „hordozhatóvá” tette a zsugorvarázst, bár így sem távolodhattunk el túlságosan messzire a bélféregtől.

Lópici mester azonban nemcsak jól menő bérbajkeverő volt, de egyben a mi bélférgünk csatornakitányi rangját is viselte. Ő döntött arról, hogy a Lipótvárosi Lidércklán (soha nem mutatkozó, de azért rettegett tulajdonosunk) bélférgé, amit valaha egy hült agyú a nem túl szellemes *Belvárosi Bélféreg* névvel aggatott fel, milyen útvonalakon közlekedjék. Lópici mester tehát felelősségteljes, nehéz feladatot látott el, hiszen a szigetünknek nyereséget kellett termelnie. Ehhez pedig a lehető legjobb minőségű szolgáltatásokat nyújtotta a csaturisták számára. Nem volt mindegy, az éberek lakta Lipótváros mely területei alatt állunk meg, s visszük felszínre az unatkozó pénzeszsákokat, meg azok haverjait, barátnőit, vagy épp özvegyeit.

Szerettem a lassan úszó Belvárosi Bélférgen élni, ahova néhány holdfordulóval korábban, egy viharos éjszakán sodort a csatornaár – de utáltam a munkámat. Akkor is épp ezen morfondíroztam, mikor a bélféreg peremének közelében lévő, szegényes bodegavároson, a Dzsumbujon átvágva a fényesen kivilágított központ felé tartottam. A keskeny, koszos kis utcák járdaszegélyén fedéltelen koldusok, a sarkokon ravasz képű mákonypecérek, a sikátorokban pedig piti zsebmetszők, álomseftesek és csempészek kóvályogtak. Ők mind abban reménykedtek, hogy egyszer rájuk mosolyog az édes lidércfénytől ragyogó ábrázatú Szerencse, és ölükbe hullik a gazdagság. Nincs ez másként a Posvány szigetvilágának egyéb zugaiban sem: a lidércvilág éppúgy hemzseg a szerencsétlen csóróktól, ahogy az éberek Valósága a fejünk fölött.

Könnyebben vettem a levegőt, amint elértem a bélféreg belső kerületeit, ahol már gázlámpák ontották a fényt. Az utcák szélesebbé és macskakövessé váltak, így az első vaskerítésnél lekaptam cipőmről a ráragadt sarat. Elmosolyodtam, mikor eszembe jutott, vajon Zsírcsimbók és a pilletünci hogyan fog kinézni, miután átverekedte magát a sikátorokon? Ha egyáltalán sikerül nekik! Arrafelé túl sok hegyes, borotvaéles tőr lapult

a lyukas zsebekben, s a gazdáik nem tétováztak, ha kíséret nélkül kóborló csaturista került az útjukba.

Már-már feltámadt bennem a lelkiismeret. Ekkor azonban a bérelhető bajkeverők kerek bástyára emlékeztető, kockakövekből rakott irodaházának közelében váratlanul elém toppant az én legjobb cimborám, a Sütyi.

– Na, végle, végle, végle mál, hogy megtarátarak, édes combos cimxim!

Hát igen, Sütyi (becsületes nevén Süttyögő) *ilyen* volt: folyton túlpörgött, s ráadásul valamiért kicsi kora óta felcserélte egymással az 'r' és 'l' betűket. Arról nem is beszélve, hogy szerette a barátait a leghuzatosabb, legmeghökkenőbb becenevekkel illetni. Igaz, ez nem sok lidércet zavart, mivel én voltam az egyetlen barátja.

– Be kell mennem Lópicéhez, Sütyi – mondtam neki, próbálva kikerülni folyton pattogó egyéniségét. – Most nem érek rá.

– Jór van mál, te gőzgázcső, nem is azélt, de hatarmas hílem van, szóvar harrgass meg, na! – hadarta fékezhetetlenül. Sütyi egyébként éppúgy lodóvérc volt (tehát boszorkány és éber szülők lidércgyermeke), mint én, de a tojása keltetés közben bizonyára megütődhetett. Más magyarázatot legalábbis nem leltem fékezhetetlenül lökött viselkedésére, amit Lópic mester csak azért tűrt el, mert némelyik csaturista igen szórakoztatónak találta.

– Nem várhatna az az óriási hír, míg jelentkezem a főnök-nél, és leadom a szolgálati éberhergelőt? – kérdeztem drága cimborámat, bár már előre sejtettem a választ.

– Kicsukva mindenféle időpocsékgorgatás, öleg bőlegelem! – kurjantott a szokottnál is vidámabban Sütyi, majd közelebb hajolt, és lázasan súgta: – Képzerved er, kom: este... nekem... Landim resz!

– *Landid?* – vontam össze a szemöldökömet. – Ja, hogy randid! Az kizárt.

– Most meg mál mél' mondod ezt? – Sütyi vérig sértődött, de jókedve nem tűrte sokáig ezt az állapotot, és újra felszínre tört, mekegésre emlékeztető nevetés formájában. – Csinos rodóvélc gyelek vagyok én, csak nézz végig lajtam! Csábos arkat, virranó fogsol, csirrogó szemek...!

– Akarod mondani: csálé alkat, odvas fogsor és vizenyős szemek – javítottam ki, de azért közben biztatóan rákacsintottam. – Aztán mondd csak, ki az a szerencsétlen, akinek annyira háttal fordítottak a lidérc istenek, hogy pont veled fog randizni?

– Egy rány! – sóhajtott átszellemülten Sütyi.

Akkorát füttyentettem, hogy az utca túlfeléről néhányan felénk fordultak.

– Ez komoly? – kérdeztem aztán. – Ha jól tudom, igazi lánnyal még soha nem volt dolgod. Persze, ha nem számítjuk azt a pesztonkát, aki a Lidérc Árvák Fészkében a fenekedre vert, mert valami csínyt követtél el.

– Jór van, jór, csak gúnyoródj egyetlen cimboládon, te hasmenéses olángután! – legyintett Sütyi magabiztosan. – Engem fityfenét se éldeker, csak add körcsön estéle a sullanódat.

Értetlenül néztem le a cipőmre.

– Mit akarsz te az én szegény két lábbelimtől?

– Helyettesíteniük kerr az *én* két cipőmet.

– Hisz neked nincs is cipőd, Sütyi!

– Na, hát pont ellőr beszérek itten, hogy mál a szám szére is longyosodik bere! – Széles mosoly terült el barátom, és egyben lakótársam (néhány holdforduló óta ugyanis közösen béreltünk lakhandit a bélféreg egy viszonylag úri negyedében) ábrázatán. – Mégse mehetek landila mezítráb! Hogy venné az ki magát? Ráadásur az egész bérfélgen neked van a regmenőbb sullanód. Pelsze ha nem adod őt körcsön, akkol is ermegyek a landila, de úgy a végén majd miattam kerr szégyenkezned, hisz mindenki rátni fogja, hogy mifére pucélréptű balátod van neked!

Ilyen volt a Sütyi: mindig meg tudott győzni, s közben még nevetetni is.

– Rendben, este megkapod a surranót. Szép az a lány?

Barátom arcán üdvözült ragyogás jelent meg, miközben a szennycsatorna messzi plafonját nézte.

– Csak annyit mondok: a Ferpuffadt Valangy rokárbán dorgozik!

Elismerően bólintottam. A Belvárosi Bélféreg legfényesebb mulatójának táncoslányai az egész Posványban híresek voltak a szépségükről. Aztán valahogy mégis feltámadt bennem a gyanú.

– És *mit* dolgozik a te szíved hölgye a Varangyban? – kérdeztem. Sütyi arcán rezzenetlen maradt az átszellemült mosoly, miközben válaszolt.

– Lendkivür fererősségterjes munkakölt rát er a dlága: hátsófeltályi tisztaságtechnikus!

Képtelen voltam magamba fojtani a kirobbanó röhögést.

– Vagyis... Úgy érted... Klotyótakarító?!

– Adod a cipőd, avagy se nem, te dulva rerkü dölzскеfe? – húzta ki magát Sütyi, most már tényleg haragosan.

– Persze, majd este és... Ne haragudj, öregem! A hölgy biztos nagyon... Szóval, sok szerencsét.

Miután kezet fogtunk, én a bérelhető bajkeverők irodája felé indultam, de Sütyi hirtelen utánam szólt.

– Regyér óvatos! A korregák a dérerótti műszakbőr mondták, hogy néhány lossz alcú izomsulmót ráttak tekelegni a kölnyéken. Az ilyeneklőr soha nem rehet tudni, mit akálnak.

Biccentettem, s iménti jókedvem valahogy rögvest elszállt. Zsírcsimbók, a gazdag gnóm jutott eszembe. Ő azonban még nem érhetett vissza a központba, így azt a borzadályos gondolatot, hogy a verőlegények tán miatta engem keresnek, elvettem.

A vidéki izomsurmók felbukkanása a Posványban soha nem jelentett jót. A városi klánok bunyószai rendszeresen összecsaptak velük. Folyt a csendes háború a piacokért, a mákonyért, a csinos és könnyűszárnyú pillelányokért, s bármi másért, amiből hasznot lehetett húzni. Az olyan kis lidércek pedig, mint én és Sütyi, csak rajtaveszthettünk, ha a *nagyok* gypálni kezdték egymást...

* * *

– Teizzadttrolllábbalmegtaposottmocsáribékaporontyának-hátánélősködő nyálkatestűpoloskaáltaltizenháromszorosan-megszeretgetettlótetűhétvégivacsorájábólkifejtettgyorséttermi-olajtóbansercegővakarékhalom, hát itt vagy végre?

Ekként fogadott Lópici mester az irodájában. S vajon mit lehetett erre mondani?

– Én is szeretlek, főnököm! – biccenttem felé, majd lilába borult ábrázatával, remegő ajkaival mit sem törődve, ledobtam

magam az egyik öblös karszékbe, ami a kuncsaftoknak volt fenntartva. Lópici döbbsen bámult rám, pedig már igazán ismerhetett volna, elvégre mióta megkedveltem őt, mindig ilyen barátián viselkedtem vele. A hegyvidéki iglicek családjából származó fickó szerencsére cseppet sem volt átlagos csatornkapitánynak mondható. A legtöbben, ahogy a pletykákból hallottam, durva, közönséges és kegyetlen szerzetek hírében álltak, akik híján voltak az úri modornak, viszont bőséggel osztogatták a büntetéseket alárendeltjeik számára.

Lópici ezzel szemben igyekezte igazságosan vezetni a Belvárosi Bélférget és rajta a saját vállalkozását, a Bérelhető Bajkeverők Nkft-t.⁵ Persze bűnöző volt, a Lipótvárosi Lidércklán hűséges iglice, akit az Álomfelügyelet régóta szeretett volna tömlöcben tudni. Ettől azonban én még nagyon is kedveltem ezt a kerekded pocakját halszállás öltönybe bújtató, széles bőrövéen búbájostort fityegtető, nyakában fél tucat haszontalan talizmánt hordó méregzsákokat.

– Kérlek, lazíts már, főnök! – sóhajtottam, mikor hurkás ujjával az íróasztalán heverő kéregtekercesek között kezdett matatni, s közben némelyiket idegességében elszakította. – Rémálomszerű napom volt, és...

– *Neked* volt rémálom a napod? – üvöltött Lópici mester. – Akkor mit mondjak én? Kezdem azzal, hogy a délelőtti vendégeid panaszt tettek rád!

Homlokomat ráncolva próbáltam felidézni, kik mellé voltam beosztva reggel. Hát persze, az a három pattanásos lidérccsemete, lila taréjjal és a szájuk sarkában füstölgő marihónalja-cigikkel! A mellényeik dagadoztak a pénztől, amit az álomcsempészetből élő apukáik adtak nekik, hogy érezzék jól magukat a szottyos szigeteken.

– Azt akarták, hogy vigyem fel őket éberkukkolásra a Belvárosi Tanoda lányöltözőjébe – mondtam.

– Csakhogy nem vitted!

– Mert van erkölcsi érzékem – biccentettem büszkén.

– Helyette a kerületi nyugdíjsház fürdőjében kötöttek ki!

– Hidd el, főnök, a három kölyöknek olyan megrázó élményben volt része, hogy többé eszükbe sem jut kukkolni

⁵ Nagyon Korlátozott Felelősségű Társaság

– a délelőtti emlékektől egyszerre rázott ki a hideg, és támadt kuncoghatnékom.

Lópici mester szeretett volna mondani valamit, de aztán csak legyintett. Fáradtan rogyott bele a székébe, jobb mancsába temetve verejtékező arcát.

– Tönkre fogod tenni az üzletemet – nyögte elkeseredetten. Zsírcsimbókról nem tett említést, ezért úgy sejtettem, a gnóm kereskedő még mindig valahol a sikátorokban bolyonghat. Már épp vigasztalni kezdtem volna az öreget, mikor ismét megszólalt. – Ráadásul felbukkant néhány vidéki izomsurmó. Velem akarnak beszélni, legalábbis úgy tűnik, mivel egész nap az iroda környékén ólálkodtak. Most mondd meg, Tuba, mihez kezdjek, ha valamelyik városon kívüli lidércbáró úgy dönt, hogy megsarcolja a Belvárosi Béliérget?

– A klánod úgysem hagyná – véltem.

– Arra mérget vehetsz! – Lópici rám emelte a tekintetét. Ekkor értettem meg, hogy a békés (és persze bűnös) üzletelést kedvelő csatornakapitány *retteg* a klánháborútól. Meg tudtam őt érteni. Az éberek nagyvárosainak csatornáiban úszó szigetek óriási jövedelmet biztosítottak a bűnből élő lidérccsaládoknak, így természetes volt, hogy időnként a vidéki bárók megpróbálták *beszállni* az üzletbe. Módszereik az egyszerű zsarolástól (mondjuk, elrabolták a csatornakapitány gyermekét, és váltságdíjat követeltek érte) a még egyszerűbb gyűjtogatásig, orgyilkosság-sorozatig terjedtek. A zaklatást akkor hagyták abba, ha a béliérget üzemeltető klán fizetett – vagy hosszas csatározás során a torkukra lépett. Szerencsémre mióta én a Posványba kerültem, még nem tört ki komolyabb balhé, de a tavernák mákonyfüstös, erjesztett nektártól terhes levegőjében sok rémisztő történetet hallottam béliérgekről, amiknek ledöntötték a varázslótornyát, vagy zsugorbűbájnak ellenálló patkányokat uszítottak rájuk.

– Nem lesz semmi gond, főnök – hajoltam előre, s megveregettem Lópici asztalon heverő kezét. – Neked is vannak kemény gnómjaid, átokszóráshoz értő ürdüng mágusaid, és ha minden kötél szakad...

„Akkor én úgyis lelépek innen!” – gondoltam, de másként fejeztem be a mondatot.

– Akkor a klán ideküldi a csataostoros különítményét. Azok a fickók aztán...

Az íróasztalon megcsörrent a négy telegrács egyike. Ha jól emlékszem, a penészzöld, ami az irodát a portával kötötte össze. Lópici megrándult, majd ültében kihúzta magát, és felvette a kagylót.

– Ign...? Nm... Küldjed őket a... Jól van, értem, téged hat éhes gyerek vár otthon. Akkor küldd fel őket hozzám! Nem, kává nem kell! Pirítós sem! Még vendégeljem is meg őket? Frászkórságosnyavalyagörcsöt!

Lópici lecsapta a kagylót és talpra ugrott.

– Itt... Itt vannak! – csuklott el a hangja, pedig nagyon igyekezett összeszedni magát. Mielőtt bármit kérdezhettem volna, sietve folytatta: – Úgy látszik, elunták a környék vizslatását, és most bejönnek.

– Az izomsurmók?

Fura mód gombóc gördült a torkomba. Felálltam a karszék-ből.

– Ők! – Lópici kilépett az íróasztala mögül, s két karjával terelgetni kezdett engem, csakhogy nem a kijárat felé. – Hárman vannak és külön-külön akkorák, mint a tavalyi természeti katasztrófák egyben. Viszont udvariasak! Legalábbis a portás szerint.

– A portásod nyúlbogyo, főnök! – emlékeztettem. – Ő a Rontó Boszorkányok Szeptájának hirigelő osztagát is udvariasnak mondaná, ha ott tornyosulnának fölötte, mancsukban mérgezett törökkel.

– Épp ezért szeretném, ha jelen lennél, mikor beszélek velük – bólogatott Lópici mester. – Bújj ide, a boltíves falmélyedésbe, a függöny mögé. Így nem láthatnak, te viszont minden szót hallhatsz.

– Miért van erre szükség, főnök? – próbáltam tiltakozni.

– Kell nekem egy tanú – mondta, minden szó után összecattintva a fogsorát, hogy leplezze azok vacogását. – Sose lehessen tudni! Talán te észreveszel valamit, s azt később felhasználhatjuk ellenük. Vagy...

Soha nem tudtam meg, mit akart mondani. Kopogtak az ajtón, olyan határozottsággal, hogy a zsanérok belenyőszentek.

Lópici összerántotta előttem a súlyos brokátfüggönyt, ami mögött épp csak annyi hely volt, hogy hátamat a falon függő képeknek vetve vigyázzállásba merevedjek. Vinnyogó van Góg lodoverc festő *Hajnali tájkép döglött meztelen csigával* című alkotásának dombormíves képperete bökte a gerincemet. Ilyen volt ez a Lópici: rajongott a klasszikus mázolmányokért, főleg, ha azok milliókat értek.

Innentől kezdve jó darabig csupán hangokat hallottam.

– Uraim, fáradjanak... Oh, már benn is vannak, ez nagyszerű! Akkor talán foglaljanak...

– Már ülünk! – dörrent egy száraz, smirgliszerű hang, amitől a díszes csillár függői halkán megcsendültek.

– Nézzék el nekem, hogy ilyen szórakozott vagyok, de tudják, tegnap a Károly körút alatti csatornában különösen sűrű miazmán úsztattunk át, és a hörgőim... De maguk nem az egészségi állapotom miatt kerestek fel, igaz?

Hallottam, amint Lópici alatt megreccsent a karszék, amint ráült.

– Az attól függ! – mondta a smirglihangú izomsurmó. Úgy tűnt, hármuk közül ő a főnök. – Amennyiben meg tudunk egyezni, senkinek nem esik bántódása.

A függöny mögött is hallani lehetett főnököm gigájának gurgulázását.

– Megkérdezhetem az urakat, honnan méltóztattak érkezni?

– Meg – jött a határozott válasz.

– Tehát...? – szölt Lópici mester.

– Semmi köze hozzá – a gnóm két társa halkán röhincsel. – Maradjunk annyiban, hogy teljesen hétköznapi megrendelők vagyunk.

– Ezek szerint éberhergelésre szeretnének befizetni? – főnököm valamelyest megkönnyebbült. Én viszont végre rátaláltam a függöny egy molyrágta részére, így ettől kezdve néhány halovány alakot már ki tudtam venni. Leginkább a velem szemközt ülő Lópici mester verejtékben fürdő arcát. Szegény főnök nem álcázta a félelmét túl jól.

– A gyermekded, vidéki bugrisoknak szánt ajánlataidra nem vagyunk kíváncsiak – mordult a gnóm.

– Én azt hittem, az urak is a városon kívülről... – szaladt ki a csatornakapitány száján a legostobább megjegyzés, ami csak lehetséges. Még mielőtt befejezhette volna a mondatot, az izomsurmók vezetője ráripakodott.

– Elég legyen a fecsegésből! Az én nevem Fintor Finta, és az uram megbízásából jöttem hozzád. Ha nem érdekel az üzleti ajánlatunk, majd keresünk egy értelmesebb csatornakapitányt. Tudomásom szerint ez a legnagyobb éber város az Aranyos Szegeletben,⁶ és alatta tán száz bélféreg is úszkálhat, szóval...

– Üzletet mondtál? – Lópici mester viselkedése hirtelen megváltozott. Mohó fény lobbant a szemében, s én bizony ilyenkor kedveltem a legkevésbé.

– Tekintélyes vagyon csusszanhat a markodba – bólított Fintor Finta, majd – mintha attól tartana, hogy kihallgathatja valaki, ami ugyebár képtelenség – közelebb hajolt a főnökömhöz. – A gazdám azt akarja, hogy raboltass el a fenti városból egy ébert, és add át neki épségben.

Lópici mester ábrázata épp oly gyorsan komorult el, mint ahogy az imént felderült.

– Szó sem lehet róla! – s jelezve határozottságát, felállt a székéből. – Sajnálom, urak, de éberrablásra a klánom soha nem adna engedélyt.

Fintor Finta sem maradt ülve. A gnóm legalább három fejjel volt magasabb, mint a főnököm, így sűrű sörtehaja majd' a plafont súrolta.

– A klánvezérednek nem kell tudnia a mi kis üzletünkről – közölte bizalmasan Lópici mesterrel, aki azonban hajthatatlan volt.

– Megkérem az urakat, hogy távozzanak! Én magam pedig természetesen rögvest értesítem a Lipótvárosi Lidércklánt, hogy a mai napon maguk engem éberrablásra...

– Tegye le! – mordult Fintor Finta, hatalmas mancsával a Lópici kezében lévő telegrácskagyló felé nyúlva. A főnököm azonban megbuggyanhatott. Ahelyett, hogy beérte volna az izomsurmók távozásával, a füléhez emelte a készüléket.

– Kapcsolják nekem a klánvezért! – szólt a rubinpiros kagylóba. – Az ügy rendkívül sür...

---

⁶ A Kárpát-medence elnevezése a Révülők Világának nyelvén.

Fintor Finta kezében tör villant. Mire a telegrács a padlóra hullt, Lópici mester árnyelke már félúton tartott a Gyökérszint irányába. A gnóm letérdelt áldozata mellé, kinek üveges tekintete őszinte döbbenetet sugárzott. Finta a halszálkás öltönybe törölte a pengét, majd némán intett a társainak, jelezve, hogy elérkezett a pucolás pillanata.

Kövér dermedve figyeltem őket, amint a kijáráshoz lépnek.

– Várj csak! – szólt egyikük, és egyenesen a függönyt vizslatta, mely engem rejtett. – Micsoda surranó! A fészke harmadik lurkójának épp ilyen színárnyalatra fáj a foga. Ha a vén csatornkapitánynak már úgysem kell...

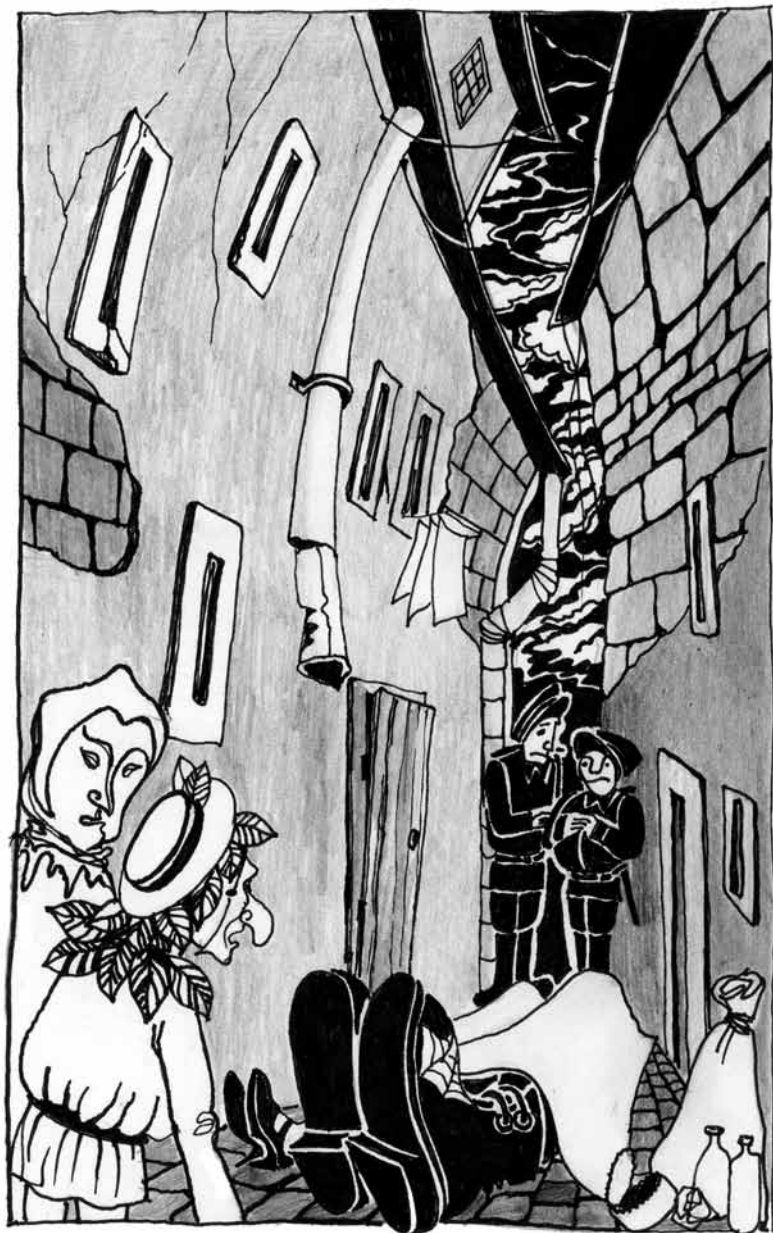
Hármat se lépett, már át is szelte az irodát, majd leguggolt, pont előttem. Azután rámarkolt a cipőmre, megrántotta és hökkenten mordult.

– Hisz ebben van valaki! – mondta.

A térdem épp állcsúcsra talált. Mikor hanyatt esett, letéptem a függönyt, ami pont úgy takart be, mint valami divatbolond kísértetet, aki ráunt a hófehér lepedőkben való bolyongásra. Némi velőtrázó üvöltést préseltem ki magamból, majd az ajtó felé rohantam. Szerencsémre a moly alapos munkát végzett, így többé-kevésbé láttam, hogy kerülhetem el az akadályokat. Lehajolva surrantam át a döbbszó gnómok között, majd irány a Bérelhető Bajkeverők épületének kusza folyosórendszerére.

El kell ismernem, hogy az izomsurmók vérprofik voltak. Semmi ordibálás, vagy átkok esztelen durrogatása! Ehelyett simán üldözőbe vettek, akkorákat lépve, hogy kétségem sem lehetett felőle: még a harmadik lépcsőforduló előtt utol leszek érve.

Másban többé nem bízhattam, mint pipamocsoklidérchez méltó, már-már végtelen eszemben...

II.

Végül aztán úgy alakult, hogy gyilkos elmémet mégsem kellett bevetnem az üldözőimmal szemben. Rossz nyelvek szerint, ha ésszel próbáltam volna szembeszállni velük, rajtavesztek. Szerintem viszont az izomsurmók áldhatták rossz sorsukat, hogy elkerülték Monyákos Tuba pipamocsoklidérc futtában kiagyalt cselvetéseit.

Mindegy. A lényeg, hogy a Bérelhető Bajkeverők bástyájának alsó szintjére érve még mindig a poros függöny alatt botladoztam, mikor a kapun betódult az esti váltás. Tizenöt ravasz képű, minden gonosz csínyre elszánt lodoverc, iglic és mit-mitke, a néhai (ők persze ezt még nem tudhatták) Lópici mester kedvenc bérbajosai. Éjjeli műszakot ugyanis csak a legjobb bérelhető bajkeverők kaphattak, mivel az igazán pénzes kuncsaftok a sötétséget kedvelték. Odafönn az éberek legtöbbször már nyugovóra tért, s aki mégsem, azt sokkal könnyebb volt kilesni, és a frászt hozni rá. Nem csoda, hogy dicső lidérc őseink szintén éjjel bolyongtak kékes lángoszlopként a lápok fölött, vagy rikoltoztak, hörögtek az istállókban, hideglelést hozva az akkor még sokkal babonásabb lelkületű éberekre.

Én tehát berontottam a bástya hatalmas előterébe, fejemen a kopott színekben pompázó függönnyel. A vén portás, akire az izomsurmók már korábban ráhozták a rossznyavalyát, rögvest csukafejest hajtott végre a pult mögé. A csarnokban zajongó, egymással fecsegő éjszakai műszak minden tagja felém fordult és elhallgatott. A molyrágta lyukon át számos döbbszent lidércpofát láttam, s mivel nem akartam, hogy később agyament viccek célpontjává váljak, inkább magamon tartottam szellemes jelmezemet.

Különben sem maradt időm a tépelődésre. Mögöttem dübörgő léptekkel közeledett a három izomsurmó, hármásával véve a lépcsőfokokat. Mikor azonban megpillantották a rengeteg lidércet, oly hirtelen fékeztek, hogy a csizmáik alatt felgyűrődni látszott a márványpadló.

Néhány pillanatig mindenki valaki mást bámult megrökönnyödvé (kivéve a portást, aki olyan picire húzta össze magát a pult alatt, mintha dupla adag zsugorbúbáját küldtek volna rá). Az izomsurmók engem, én a szememnek szakított résen át az éjjeliseket, a váltóműszak pedig hol a három gnómot, hol pedig díszes függönyömet vizslatta. Muszáj volt valahogy megpöccintennem az események dominó-sorfallát, különben még mindig ott ácsorognánk, a csodálkozás bamba szoborportyját alkotva.

– Lópici halott! – üvöltöttem, szándékom szerint síron túli hangon. – Rozsdás tört döftek egyenest a szívébe, s szegénynek a lukon elszállt a lelke!

A lidérc szaktársak dicséretes gyorsasággal fogták fel az összefüggéseket. Mivel a leszakajtott függöny alatt óbégató „kísértet” hozta a hírt, bizonyára nem ő, inkább a három rosszarcú gnóm lehet a tettes! Akkor pedig itt az alkalom egy kellemes tömegverekedésre, főleg, hogy megnyugtató létszámfőlényben vannak.

Annyit még láttam, hogy az egyik iglic divatos poncsója alól ólombetétes vécépumpát ránt elő (soha nem értettem, miért kedvelik az iglicék ezt a fura fegyvert), s mintha ez jel volna, megindult a roham. Én magam keményen megvettem a lábam, nehogy üldözőim felé sodorjon a szaktársak áradata. Mikor aztán túljutottak rajtam, végre futásnak eredhettem, egyenesen a kijáratot célozva meg. A hátam mögött vakolatot pergető pofonok, falat repesztő rúgások csattantak, majd eldőrent az első rontás is. Fintor Finta bizonyára úgy ítélte meg, hogy lejárt az óvatoskodás ideje, s mivel a zsákmánya (szerény személyem) rohamosan távolodik, jobb lesz erőszakosabb módszerekhez folyamodni.

Eszem ágában sem volt megvárni, mi lesz a dolog vége. Befordultam az első sarkon, a pilletüendő helyi kereskedelmi kirendeltsége előtt lerángattam magamról a függönyt, majd

életem addigi leggyorsabb hazafutásával kápráztattam el azt, aki csak látott. A lakhandi, amit Sütyivel közösen béreltünk, a belső kerületek legszélén volt, egy négyemeletes, javarészt préselt éberhulladékból bájolt bérház harmadik emeletén, a Szottyos-közben. Arrafelé már nem álltak paloták, sem más, a gazdagabb lidércek kényelmét szolgáló intézmények. Az épületeket javarészt olyan kétkezi lodovércek lakták, mint én, s a lakásokat bérbe adó házinémbereket a lépcsőház tisztaságán, a fölösleges ricsajozás mellőzésén, és a lakbér pontos fizetésén kívül semmi más nem érdekelt.

Kócerájos ángyi, aki napközben folyton a kapu mellé kihelyezett sámliján ücsörgött, s odvas fogait szivogatva, tekintetével a járókelőket fixírozta, épp csak felém szusszantott, amikor elrobogtam mellette. A bélférgék levegője hagy némi kívánnivalót maga után, elvégre az éberek csatornáinak „terméke”. Csoda hát, hogy úgy éreztem, menten megfulladok? Muszáj volt a kapualjban a falnak támaszkodnom, hogy némi pihenőt adjak szűrő tüdőmnek. Közben vettem egy pillantást az utcára, hátha követ valaki.

– Szólva lesz általam, ha jönnek – motyogta ekkor mérhetetlenül kócos frizurája rejtekéből Kócerájos ángyi.

– Mit tetszik mondani? – sípoltam meglepetten.

– Ha jönnének tán olyan személyek, kik a fiatalúr nyomát követik, akkor általam még jó időben szólva lesz – fejtette ki a házinéMBER biztató nyugalommal, majd a nyomaték kedvéért egy adag szotyihéjat köpött a Szottyos-köz kövezetére.

– Imádom magát, néne!

– Nem tesz semmit – vonta meg a vállát Kócerájos ángyi anélkül, hogy felém fordította volna a tekintetét. – Csupán a befektetésem van ily módon megvédve. A pontosan fizető bérlőt nem engedhessük felkoncolni, ugyebár!

– Én semmi rosszat... – próbáltam magyarázkodni, de a házinéMBER leintett.

– Maga dolga, fiatalúr! Na, menjen, mert a lakótársa már igen várja magát.

Kócerájos ángyinak igaza volt. Sütyögő majd a nyakamba ugrott, mikor beléptem közös lakhandink ajtaján.

– Véglegé mál, hogy haza mértóztattad torni a képedet, te nyakatekelcs! – sipította, s már rángatott is az ágyam felé.
– Ürj re, nincs pelcnyi időm se!

– Figyelj rám, Sütyi, valami fontosat kell... – fogtam volna bele a zavaros események felsorolásába, de ő már hanyatt lökött, és a cipőmet rángatta.

– Megígélted, úgyhogy nem fogadok er semmifére ócska kifogást! – mondta. – Ráthatod, hogy kicsíptem magam, mint szutykos Dönci a Csodaszalvas nevenapján! Ha most azt mondd, hogy a plopperles csokornyakkendőmhöz, ezüstszegélyes kaftánomhoz és érile vasart pantarrómhoz a férletaposott nyuszis papucsomat kerr ferveennem, hát én kivágrak az abrakon!

E szóáradat közben volt időm elámulni azon, hogy Sütyi micsoda hősies előkészületeket tett a randi sikerének érdekében. Öltözéke minden egyes darabját valaki mástól kérhette kölcsön, amit az is bizonyított, hogy bár a cuccok külön-külön menők lehettek, egymással sehogyan sem jöttek ki. Ráadásul el nem tudtam képzelni, cserébe mit ígérhetett értük, de féltem, hogy jövendő fizetései terhére volt adakozó.

– Az a lány a Felpuffadt Varangy klotyójából nagyon szép kell hogy legyen – vélekedtem. Sütyi végre megszerezte mindkét cipőmet, s miközben gyilkos pillantást vetett rám, kezdte magára húzkodni őket.

– Maladjár veszteg, pipatlutyi! – vicsorgott rám barátian. – A rány az én balátnóm resz, szóvar ne karamorjon az eszed semmi huncutságon!

– Félreértesz, cimbor! – tápászzkodtam fel az ágyról, immár mosolyogva. Visszaemlékezve azokra a percekre, ma sem értem, hogy mehetett ki a fejből oly hirtelen mindaz a borzalom, amit Sütyinek el akartam mondani; de valahogy kiment. – Eszemben sincs lecsapni a hölgyet a mancsodról. En csupán megjegyeztem, hogy...

– Na, szevasz, majd reszek! – kurjantott a barátom, s már fel is rántotta az ajtót. Nevetve, fejet csóválva néztem utána. Süttyögő csattogó léptei már úgy az első emelet távolából visszhangozhattak, mikor hirtelen eszembe jutott, miféle hírekkel rohantam haza. A szoba közepéről három lépéssel az

erkélyre értem, s áthajolva a rozszant korláton, vártam, hogy Sütyi felbukkanjon az utcán. Hiába. A srác bizonyára a bérház hátsó kapuján távozott, hisz arrafelé közelebb volt a Felpuffadt Varangy. Sebaj, gondoltam, majd reggel elmondom neki, mi történt a főnökünkkel. Így legalább felhőtlenül élvezheti élete első igazi randiját.

Lópici mester halála, amit volt szerencsétlenségem végignézni, úgy szakadt rám, mint valami mázsás súly. Gyorsan a lakhandi ajtajához mentem, és gondosan bezártam azt, rátolva a reteszt, beakasztva a láncot. Sőt, még Sütyi nehéz tengerész-ládáját is elé rángattam, bár három izomsurmót, akik közül legalább egynek bűbájostora is volt, ezzel úgysem állíthattam volna meg. Mire végeztem, minden tagom remegett a kimerültségtől, hisz hajnal óta csaturistákat terelgettem a felszínen, aztán meg átsprinteltem a fél béléfgeren.

Muszáj volt hát lefeküdnöm. Két kezemet a tarkóm alá fektettem, s égő szemmel bámultam a plafont. Az éberszemémből préselt falak a mi lakhandinkban szerencsére színes magazínokból készültek, így volt mit nézni.

Abban az első pillanattól fogva sem kételkedtem, hogy az izomsurmók képesek átkutatni értem a város egész csatornarendszerét, ha kell. Szerencsémre azonban nem látták az arcom, így aligha jöhetnek rá, ki vagyok. Hacsak...! A gyomrom idegesen összerándult. Vajon mennyi időbe telik Fintor Fintának, hogy eszébe jusson: a vén portásból kipofozhatja a lidérc nevét, aki a látogatásuk idején Lópici mesternél járt?

– Velejéig romlott boszorkány anyám, nekem végem! – motyogtam magamnak. Egyik részem nyomban talpra akart szökkenni, és olyan távol menekülni a Belvárosi Béléferegről, hogy még a saját árnyékom se érjen utol. A kimerültség azonban zsibbasztó ködöt vont az agyamra, s bár nem akartam engedni, lassan lecsukódott a szemem.

Utolsó gondolatom makacs elhatározás volt: másnap hajnalban felkeresem a Dzsumbujban Vörheny Anzelm koboldmágust. Igen, ezt fogom tenni! A vén pillepecért néhány héttel korábban – pusztá szívjósból – kimentettem joggal háborgó megrendelői gyilkos markából. Anzelm akkor igen sokat hálálkodott, s mivel számos ócska trükköt, s tán néhány

használható módszert is ismert arra, hogy miként lehet fűgén és csendben meglépni a bélféregről, talán segíteni fog. A megtakarított pénzem elég lesz a dologra, s ha mégsem, hát emlékeztetni fogom...

* * *

Jócskán túl voltunk már a pirkadaton,⁷ mikor végre megriadtam. Kezdetben ragacsos álmoktól dagadt szememet próbáltam nyitogatni, majd pimpós ízzel teli számmal cuppantottam néhányat.

Azután hirtelen eszembe jutott minden, amit előző nap átéltem. Lópici mester üveges tekintetének emlékeitől kivert a frász, ezért úgy ugrottam talpra, mint akit a reggeli Révülő Krónika címlapja a saját halálhírével köszönt. Felmértem a lakhandit, de abban semmi sem változott. Sütyi utazóládája szépen támasztotta az ajtót, a lánc és a retesz is a helyén volt, s az én szívembe sem szúrt senki vaskos nyelű gnóm kést.

Ezek szerint az izomsurmók még nem leltek a nyomomra. Vagy már a Szottyos-közbe csatlakozó egyik félhomályos síkatorból lesik a kaput, várva, hogy kilépjek rajta, mivel nem akarnak feltűnést kelteni a bérleményemben való lemészárlással? Ez is lehetséges, igen! És hol maradt el Sütyögő?

Félrerángattam a ládát és a reteszt, leakasztottam a láncot, majd kinyitottam az ajtót. Mivel este alaposan elrekkentettem magam a külvilágtól, abban reménykedtem, szédült cimborám tán a lépcsőházban volt kénytelen tölteni az éjszakát. Csalódnom kellett. Sütyögőnek nyoma sem mutatkozott a kongó épületben, pedig a vaskorlátnak támaszkodva mind a négy emelet mélységét megszemléltem.

– Jól sikerülhetett a randi – mordultam mosolyogva. Azután újra csak ülepen rúgott vészterhes sorsom hegyes orrú cipőbe bújtatott, láthatatlan lába. Visszatértem hát a lakhandiba, s ott kapkodva átöltöztem. Remegő ujjaim váratlanul rátaláltak a szolgálati éberhergelőre, amit előző nap elfelejtettem leadni a

---

⁷ A városi csatornák úszó szigeteinek közepén álló varázslótornyok nem csupán zsugorbübájt, de mágikus fényt is sugároznak, mely a felszín napszakváltozásaival tökéletes összhangban ragyog, avagy huny ki.

raktárosnak, ahogy azt a Bérelhető Bajkeverők Társaságának szigorú szabályzata előírja.

– A főnök ki fogja tekerni a... – kezdtem a bosszús motyogást, majd hirtelen ismét belém hasított a felismerés: hisz Lópici mester halott! Úgy tűnt, még nem szoktam meg teljesen a gondolatot, aminek azért lehettek előnyei. Például, ha mondjuk a főnök szelleme visszajárna kísérteni, én nem ijednék meg tőle, hisz elsöre fel sem fognám, hogy hazajáró lelket látok.

Efféle ostoba gondolatok kergették egymást a fejemben, míg ruhát váltottam és magamhoz vettem kevéske megtakarított pénzemet. Épp azon törtem a fejem, hogy mit írjak a Sütyinek szánt búcsúlevelébe, mikor meghallottam Kócerájos ángyi téglarepesztő óbégatását.

– Megmondottam maguknak, nagytermetű uracskáim, hogy az én bérházamban csakis tisztességes rabszolgamunkából élő lidércek laknak! Még hogy Monyákos ifiúr gyilkos volna...? Az teljességgel ki van csukva, még akkor is, ha maga most épp valami kemény után matat a kabátja alatt, amivel fejbe szeretne csap...

Szegény Kócerájos ángyi, igazán derekasan üvöltözött, míg az egyik izomsurmó belé nem szakajtotta a szót. Mert bizony úgy sejtettem, Fintor Finta és gnómjai lehettek azok a „nagytermetű uracskák”, akikkel az én drága házinéemberem a földszinten vitába szállt. Kaptam magam, és feledve a Sütyinek szánt levelet, máris trappoltam a bérház hátsó kijáratához, remélve, hogy oda nem jutott az izomsurmókból.

Korábban sokszor bosszantott, hogy az éjszaka óráiban gázlámpákkal megvilágított, előkelő belső városrész és a gyanús-nyúlós árnyaktól terhes Dzsumbuj határán lakunk. Meneküléshez azonban ennél ideálisabb lakhandit aligha találhattunk volna, hisz épp csak kiléptem a bérház hátsó ajtaján, máris a sikátorok rengetegében találtam magam. Mégis, valahogy azonnal rossz érzésem támadt. Az egyéb napokon kihaltak tetsző Dzsumbuj⁸ most túlságosan zsúfoltnak mutatkozott. Ideges ábrázatú lidércek, manók, iglicek szorították

---

⁸ Az arrafelé lakók jobban kedvelik az éjszakai műszakot, amit meg is lehet érteni, tekintve, hogy mások háttaszurására a sötétség sokkalta előnyösebb, mint a toronyból áradó varázsfény ragyogása.

a hónuk alá kapkodva összekötözött csomagjaikat, és senki még csak meg se próbálta azokat elvenni tőlük. Gyanítottam: ez azért lehetséges, mert épp ők azok, akik máskor fosztogatni szokták a bélféreg többi polgárát. De vajon hová igyekeznek fényes varázsnappal?

Minél közelebb értem a Dzsumbuj máskor leginkább elkerülendő részéhez, amit az úszó sziget népe a sokat sejtető Sikoly-közként emlegetett, annál több rosszarcú, motyóját zihálva cipelő alakkal sodródtam együtt. Mikor aztán megpillantottam Vörheny Anzelm papundekluból, préselt babakonzerves dobozokból és ősrégi tranzistoros rádiók szebb időket is látott burkolatából tákolt kunyhóját, már tudtam, hogy nagy a baj. Úgy tűnt, hogy mindenki az én koboldmágusomhoz akar bejutni! Rádadásul számosan már meg is előztek, a többiek pedig az alacsony cédetok-kerítésen átlépve Anzelm virágot sosem látott kertjét, no meg az elébük tolakodókat taposták.

– Kérem, hölgyeim és uraim, mindenkire sor kerül, akinek sikerül túlélnie a... Mit? Mit is? A várakozást! – hallottam meg a vén koboldmágus titkár- és barátnőjének enyhén hisztérikus hangját. Szegény mit-mitke túl törékeny és rémült volt ahhoz, hogy lecsitíthassa a sötét sikátorok mélyéről előbugyogó, hétpróbás gazlidérceket és gazlidércnöket. Mégis mindent megtett: két rózsaszín karjával hadonászott a fejek fölött, s néha fel-felugrált, talán, hogy a hátul állók is megpillanthassák. Jól ismertem őt, így tudtam, hogy a nála legalább ötven emberi évvel idősebb koboldmágus mellett csakis azért tartott ki, mert butább volt, mint egy iskolázatlan fél téгла.

– A nevem... – sipította nyafogó hangján, közel a síráshoz. – Szólítsanak Grizeldának. Most mindenkinek szép sorban felírom a... Mit is? Mit? Ja, a nevét, és kapnak egy sorszámot, azután...

– Na figyű rám, Grizi! – reccsent ki a hömpölygő tömegeből egy mákonyízű hang. – Mostan te szépen kiküldöd nekünk az Anzelmot, különben heveny pofozkodás törékeny áldozatává teszlek!

Szerencsétlen mit-mitke zokogva rohant be a viskóba, a tömeg pedig közelebb nyomult a koboldmágus ajtajához. Én magam jobbnak láttam, ha az életveszélyes tülekedést elkerülve

inkább behúzódok valami csendes helyre, amíg kiderítem, mi a birkakórság folyik itt. Épp kapóra jött, hogy Vörheny házával majdnem szemközt lapult a Sikoly-köz egyik legnépszerűbb tavernája, mely az igen patinás Fogadó a Rozsdás Körömcsipeszhez nevet viselte.

Amint átléptem a műintézet küszöbét, a fejem fölött arasznyi kis kaszák csendültek össze, emlékeztetve rá minden vendéget, hogy a vég akkor sincs messze, ha épp azt hisszük. A hosszú bárpult mögül, mely valaha egy éber szék karfája lehetett, unott képű iszaplidérc fordult felém. A kerek asztalok mellett alig ült néhány vendég. Azok is inkább az odakinn folyó eseményeket figyelték, áthunyorítva a mocskos kirakatablakon.

Egyenesen a pulthoz mentem és rendeltem egy korsó erjesztett nektárt. Előre tudtam, hogy fel lesz vizezve, még hozzá a csatorna tisztítóbűbájjal épp csak meglegyintett lötytyével, de nem érdekelt. Valami erősre vágytam, s a fiatal pipamocok-szervezetnek úgysem képes ártani szinte semmi. Miután megkaptam ragacsos fülű korsómat, magam is a hatalmas ablaktáblák felé fordultam, hátha látok valami érdekeset. Konyhója ajtaján épp akkor lépett ki Vörheny Anzelm, ravasz képen megjátszott ijedelemmel.

– A vén salabakter már megint jól megkavarja a szószt!
– szólalt meg mellettem valaki. Eddig is ott ült, a bárpultnak támasztott háttal, valahogy mégsem vettem észre. Tetőtől talpig foltos köpönyegbe burkolózott, csuklyáját mélyen az arcába húzva. Úgy sejtettem, az öltözeke át lehet itatva némi álcabűbájjal, ami eltereli róla a figyelmet, míg nem mozdul, és csendben marad. Most viszont beszélt, sőt, a szavait nekem szánta, én meg örültem, hogy nem kell magányosan rágódnom az eseményeken.

– Mindig töri valami ravaszszágon azt a koboldmágus eszét
– biccentettem az idegen felé. – Mikor először találkoztam vele, alig bírtam kikaparni a feldühödött kuncsaftok markából, akiknek azt mondta, hogy varázsbotja egyetlen pöccintésével képes meggyógyítani a csatorna okozta reumát. Eleinte nem is volt gond, mivel a botra zsibbasztó-varázst olvasott. Akit fejbe húzott vele, az néhány órára megszabadult a csúztól, csakhogy aztán tízszeres erővel tért vissza a hasogatás.

– Most is valami hasonlóra készül – intett új barátom hófehér kezével az ablak felé. Odakinn Vörheny heves mozdulatokkal terelgette a tömeget, míg a kertjében meg nem tisztított egy tíz lépés átmérőjű kört. Azután fogta az éber evőpálcikából faragott varázsbotot, s pillanatok alatt megidézte a kéken kavargó Ébredés Ajtaját.

– Azannya! – szakadt ki az elismerés a mögöttünk ácsorgó iszaplidérből. – Én meg azt hittem, hogy ilyet a bélférgen csakis a torony mágusai nyithatnak.

– Jól hitted, barátom – sóhajtott egykedvűen a csuklyás. – Meg kell hagyni, fájntos trükk, csak hogy semmi köze az igazi Ébredés Ajtajához. Nézd a széleit! Mintha patkányok rágták volna meg. A közepe pedig nem balra, hanem épp ellenkezőleg, jobbra kavarog, ami azt jelzi, hogy aki átlép rajta, az legfeljebb néhány utcányira távolodhat el. Pedig akik Anzelm körül tolonganak, azok most mind le akarnak lépni a Belvárosi Bélféregről, mert hírért vették, hogy valaki tegnap meggyilkolta a csatornakitányunkat. A mágustorony megtiltotta, hogy bárki is távozzék a szigetről, kivéve persze a gazdag csaturistákat, akik már kora pirkadatkor léleptek, hisz a nyomozás idejére az éberhergeléseket úgymint szüneteltetik. Mondom nektek: amit Anzelm odakinn művel, az csupán fájntos csalás, semmi több.

A mellettem ülő fickó szóáradatából végre mindent megtudtam, amire kíváncsi voltam. Mégsem a zárlat alá helyeztettem bélféreg, vagy épp a nyomozással megbízott gyilkosok híre izzgatott fel.

A csuklyás azt mondta: *fájntos!* Kétszer is kiejtette gondosan takart száján ezt a fura szót, amit én addig csak egyetlen lidértcől hallottam. Közben meg *hófehér* kézzel mutogatott, s úgy áradt felőle a hideg, mintha a köpeny alatt egy hűtőházból szökött tonhal lapulna.

Azért, hogy teljes bizonyosságot szerezzek, még gyorsan bepillantottam a széke alá, ahol... Igen, tévedés kizárva! A bár-szék alatt apró víztócsa csillant.

– Repesztő, egykomám, te meg hogy a rossznyavalya-kórságos lucfirlefrancba kerülsz ide? – kurjantottam, alaposan hátba

verve jéglidérc társamat. Ő lassan hátratólta csuklyáját, s rám villantotta fehér dértől vert, barátságos mosolyát.

– Hát, főnököm, annak bizony hosszú sora van!

* * *

Odakinn Grizelda már felszárította a könnyeit, s most kedves mosollyal körbejárt, jókora óntalat dugva az egységesen rosszarcú tömeg számtalan orra alá. Akit a mit-mitke megközelített, az mind próbált úgy tenni, mintha keresztüllátna rajta. Elfordultak, fütyörésztek, vagy sietve magyarázni kezdtek valami teljességgel értelmetlen dolgot a szomszédjuknak, akit legtöbbször nem is ismertek. Grizelda azonban a pénzbegyűjtés irgalmat nem ismerő szaktekintélye volt, így végül az Ebredés Kapuját átlépni szándékozók mindegyike befizette a kapupénzt.

– Sietniük kéne – intett zúzmarás állával Repesztő a kinti hajcihő felé. – Szerintem az új csatornakitány hamarosan hírért veszi, hogy a Sikoly-közben tömeges lelécelés van folyamatban. Akkor pedig ideküldi a csataostoros klánöröket.

– Megeszi a kórság! – bosszankodtam. – Vörheny volt egy személyben az első és az utolsó reményem.

– Te is szeretnél megpattanni a Belvárosi Belféregről, főnök?

– Én szeretnék csak igazán! – suttogtam barátom hús fülébe, nehogy az iszaplidérc meghallhassa. – Az úgy történt...

És elmondtam, hogy történt. Repesztő előbb csak nyugtalanul fészkelődött, majd izgalmában kiverte a víz, ami jelentősen megnövelte a széke alatt csillogó tócsát.

– Te aztán értesz hozzá, hogyan keveredj slamasztikába – bölintott végül elismerően. – Szóval téged maguk a gyilkosok üldöznek, hogy aztán az általuk elkövetett bűnért fellógassanak? Ha sikerül nekik, két legyet ütnek egy csapásra: végeznek a tanúval és elsikálják Lópici halálát, hogy lezáruljon a nyomozás. Nem semmi!

– Úgy tűnik, vonzom a gyilkosokat – vicsorogtam, visszaemlékezve a Lidérc Árvák Fészkében átélt kalandokra. Erről azután ismét eszembe jutott, hogy még mindig nem tudom, miként került Repesztő a Belvárosi Belféregre.

– A Nagy Kirajzáskor hagytam ott a Fészeket – merengett vissza a múltba. – Neked lila pöffeneted sincs arról, főnök, micsoda hőssé váltál a lidérckölyök szemében, miután megléptél. Persze Pisla, Córesz, Zsömlye, Pözsögő meg én magam is rendesen építgettük a jó híredet. Huhú, ha tudnád, miket kitaláltunk! A végén már minden lidérckölyök úgy emlékezett rád, mint aki bűbájostorral a kezében süvít a Fészek fölött, és irtózatos haraggal sújt le arra a bástyabábara, aki bántani merészeli az árvákat.

– Córesz... – sóhajtottam csendesen. – Meg a Pözsögő... Olyan, mintha ezerkétszázhuszonhárom és fél évvel ezelőtt történt volna.

– Majdnem – biccentett Repesztő. – Tavaly volt. Na, mind-egy, szóval sikerült alaposan felhergelnünk az összes beutaltat. Végül már a legutolsó lajdérc vakarcs is azt képzelte magáról, hogy ő Tuba, a Bosszúálló!

– Bosszúálló? – fintorogtam. – Jobbat nem tudatok kitalálni?

– Felmerült még a Tuba, a Banyanyekkentő, Tuba, a Förtelmes és a kedvencem, a Turbó Tuba. Ezeket azonban végül mind elvetettük.

– Jobb is – nyögtem. – Aztán mi történt?

– A Fészek személyzetét lecserélték, mivel te és Magló sámán a nyomozásokkal alaposan kiborítottátok az éjjelit. Egyébként Kucséberék helyett egészen normális pesztonkákat kaptunk! A kaja is javult, és nem lehetett többé senkit bezárni a duttyantóba, vagy a fülénél fogva fellógatni az udvaron. Szóval sietnünk kellett, ha valódi lázadást akartunk kirobbantani. Négy holdfordulóval a szökésed után egy éjjel kezdetét vette a Nagy Kirajzás. Pözsögő tervezte meg a tömeges olajralépést...

– Mindig is szikrázó elme volt! – emlékeztem.

– Mufurc pedig azt a csapatot vezette, amelyik lerohanta és bűvbéklyókba rakta a bástyabábarakat, jójányokat, üstönkéket... Szóval az egész árvaházi személyzetet. Mire felkelt a nap, úgy négyszáz szabad lidércsemetével lett gazdagabb a Valóság.

– Téged látlak, de mi lett a többiekkel? – kérdeztem gyanakodva. Az nem létezik, gondoltam, hogy négyszáz szélütött lidérckölyök simán meglépett az Álomfelügyelet ügynökei elől. Ha mégis, arról hallott volna az egész Posvány.

– Hát... – Repesztő kínosan vonogatta a vállát. – A legtöbbjüket még aznap újra elfogták. A begyűjtőknek nem volt nehéz dolguk: a kölykök legtöbbször az éberek közeli falujába, Alsószuhára ment, és irtózatos rajcsúrt rendezett. Az értelmesebbje viszont magányosan vágott neki a Valóságnak, mert úgy egyszerűbb volt elrejtőzni. Arról fogalmam sincs, mi lett a többiekkel, de én hamar kapcsolatba léptem a Posvánnal. A Belvárosi Belféregre csak három napja érkeztem, mivel munkát keresek, s úgy hallottam, jéglidércekre itt mindig szükség lehet. Most viszont jobb volna megpattanni.

Repesztő savanyú ábrázattal bámult ki az utcára, ahol a Vörheny Anzelm és kedvese által terelgetett tömeg kétharmada már átlépett az Ébredés Ajtaján.

– Szerinted *valójában* hova küldi őket? – morfondíroztam csendesen.

– Mivel a kapu hamis, a másik oldala valahol a közelben lehet – vélte Repesztő.

– Akkor viszont olyan helynek kell lennie, ahonnan nem könnyű kiszabadulni – fontam tovább gondolataim istrángját. – Máskülönb az átvert utazók igen hamar visszatérhetnének ide, s akkor könnyen kitalálható, mit tennének Vörhennyel.

A kapun épp egy szolid zsebtolvaj és családja lépett át. Mögöttük már alig toporogtak néhányan.

– Szerintem meg kéne kérdeznünk Vörhenytől: mégis *hogypéldául* ezt – szoltam erősen megjátszott felháborodással. – Elvégre mind a lidércvilág becsületes...

Repesztő hökkenten bámult rám.

– ...és becsületes állampolgárai vagyunk – egészítettem ki a mondandómat. – Azért nincs köztünk összetartás, mert egymást is folyton átverjük, hergeljük, és olykor megnyuvasztjuk.

– Látomásod támadt? – ámult hatalmas tisztelettel Repesztő.

– Tessék?

– Úgy értem, talán a lelki szemeid előtt felderengett a tökéletes lidércvilág képe, ahol a gnómok, koboldok, francündérek és mind a többi lidércféle szeretetben és békében...

– Ne beszélj hülyeségeket, fiacskám! – mordultam rá. – Koboldok meg gnómok, na hiszen. Hisz ők nem is lidércek!

– Mégis mind az aprónéphez tartozunk, és ha végre sikerülne ezt megértetni velük, akkor kitörne a lidércbéke, amiben...

– Nézd! – böktek oldalba álmódzó haveromat. – A kapun épp most lépett át az utolsó, szerintem alkalmi bérgyilkosságokból élő testvéred. Akkor hát indulhatunk is!

– Hová? – kérdezte Repesztő, de azért követett, miután kifizette mindkettőnk nektárlének hazudott csatornalöttyét. Szerettem őt, rendes fiú volt.

– Beszéljessünk kicsit a koboldmágussal – javasoltam. – Érdekelne, mit tervez a pénzzel, amit az imént harácsolt össze.

Vörheny Anzelm persze nem látott minket szívesen. Amint Repesztővel átvágtunk az utcán (az Ébredés Ajtajának helyén csupán egy égett folt maradt), a mágus kurta parancsszóval a kunyhóba küldte kedvesét. Grizelda engedelmesen távozott, magához szorítva az óntálat, amiben tekintélyes mennyiségű érme zörgött.

– Sajnálom, uraim, a kaput bizony lekésték – tárta szét a karjait Anzelm. A kacskaringós varázsrúnákkal díszített, itt-ott tűz- és savfröccsenetek által perzselt kaftán két bő ujja a földet söpörte, amint sietve hátrat fordított nekünk.

– Meg sem ismeresz, öreg cimborá? – szóltam utána. A kobold a bal válla fölött sandított rám, bár közben tovább szedte görbe lábait. Vaksi szeme, melynek élességét jelentősen rontotta az orrhegyén billegő, kerek és mérhetetlenül mocskos okuláré, dühödten csillan. Természetesen megismert, ezt azonban rövid ideig még próbálta titkolni.

– Sajnálom, de a memóriám úgy nyolcéves korom táján beadta a felmondását – motyogta, s már be is zárkózott a házba. Repesztő tanácstalanul pislogott a veszedelmesen vicsorgó kilincsgombra, amit a magányt kedvelő mágus bizonyára a csartadorosi piacon vett. Én azonban rákacsintottam a cimborámra, majd – nehogy vétsek az udvariasság szabályai ellen – elkiáltottam magam...

– Kopp, kopp!

...és berúgtam az ajtót.

– Anzelm, ne légy már ennyire zárkózott! – nevettem a benti félhomályban szeppenten toporgó koboldra. – Hisz legutóbb félmentettem az életedet, s most is épp ilyesmire készülök.

Azzal beléptem a kunyhóba. A küszöb természetesen a bokám felé kapott, szálkás fogsora azonban – ami valójában az alatta lakozó házi szellemé volt – elvétette a célt. Ugyanígy sikertelenül végződött az elátkozott sikárkefe és a *haragörcs*-rontással kezelt esernyőtartó támadása is. Szerencsére már jártam Vörheny Anzelm kunyhójában, s akkor alaposan kifigyeltem, miféle trükkökkel igyekszik védeni a nyugalmát.

– Te volnál az, *Tubarátom?*! – váltott hangulatot a kobold.

– Na, ne fárassz az ágymatrac-lakó, csípős rovarokhoz hasonlatos szövicceiddel, öreg! – mordultam rá, miközben Repesztő bokáját kiszabadítottam a küszöb fogai közül, és elgáncsoltam a második rohamra induló esernyőtartót. – Inkább arról regélj, hová pattintottad el azt a sok szerencsétlen balekot, aki elhitte rólad, hogy képes vagy Ébredés Ajtaját nyitni?

Kevés dolog akadt, amit Vörheny Anzelmbe becsülni lehetett, de azok egyike a gyors felfogása volt. Amint épségben átléptem otthona vicsorgó küszöbét, ő rögvest felfogta, hogy velem *muszáj* lesz tárgyalnia, mivel engem sem megrémíteni, sem átvérni nem tud. Mintha ezt akarná megerősíteni, a mágus háta mögött álló, pontosabban a nappali falának támaszkodó vénséges Vészhelyzeti Időpont Kipontozó⁹ hatalmasat kondult.

– Anzi! – sikkantott idegesen Grizelda, aki még mindig az óntálat ölelgetve toporgott a sarokban. – Anzikám, vészidő van, mennünk kéne!

– Vajon miféle baj fenyegethet erre felé egy jó koboldmágust, aki az imént szolgált ki becsülettel vagy ötven segítségre szoruló kuncsaftot? – Halkan csettintgetve jártam körbe a szobát. Közben volt alkalmam megcsodálni a hosszú asztalon álló, szeszélyesen kanyargó üvegcsövekből, gyanúsán rottyanó levekkel terhes lombikokból épített alkimista labort, valamint a szőrös, rózsaszín képeretekkel díszített családi fotók gyűjteményét. Utóbbiak bizonyára Grizelda ízlését dicsérték, vagy inkább káromolták.

---

⁹ A Varázkütyük és Herkentyük Manófaktúrája által 1254-ben piacra dobott mágikus szerkezet, mely leginkább egy állóórához hasonlít, de kizárólag a *vészhelyzeti időt* jelzi. Vagyis azt a jövődöbéli percet, mikor a gazdája nagy valószínűséggel hatalmas bajban lesz. Bizonytalansága miatt (hisz egy szerkezet, még ha mágikus is, miként tudná eldönteni, mi jelent vést, és mi nem) hamar kiment a divatból.

– Jól van, na, hát átvertem őket! – fakadt ki hirtelen Anzelm, dacosan egymásba fonva a karjait. – Az a sok durva modorú, ostoba bélférgi tahó! Nem érdemeltek mást a pénzükért, mint a Központi Trutumóraktárat.

– Hogy?! – szakadt ki a döbönt kiáltás Repesztőből. – *Oda* vitte őket az ál-kapu? A mágustorony alatti trutumóraktárba, ahonnan a sziget szmöttyje a csatornába ömlik?

– Pont oda! – bólintott Anzelm. – Nincs ok a rinyára: nyitva hagytam nekik a szervizalagutat, elvégre nem vagyok gyilkos. Megmártóznak a trutumóban, aztán kimásznak és...

– És már itt is vannak, hogy olyan dolgokat műveljenek veled, amiket még a legvadabb rémálmaidban sem tudsz elképzelni – fejeztem be helyette a gondolatot. – Komolyan nem értelek, Anzelm! Azt hittem, ennél sokkal megfontoltabb csaló vagy.

– Az vagyok – húzta ki magát sértetten a kobold, majd mielőtt átgondolhatta volna, mit tesz, leakasztott a falról két viharvert sámánmaszkot. – Ezekkel simán megléphetünk a fülíg trutumós horda elől. Egyszerűen csak fel... Oh, a franc beléd, Monyákos!

Mindkét maszkot kikaptam a kezéből, és alaposan megsemeleltem őket. Anzelm közben egyfolytában káromkodott, mivel végre megértette, milyen simán kiszedtem belőle a titkos szökési tervét.

– Szóval, ha felveszem, mi történik? – sürgettem a folytatást.

– Megváltoztatja a külsődet – nyögte a kobold. – Tökéletes illúzió-varázs van a rojtjaiba szöve. Elég csak gondolni arra, akinek látszani szeretnél, s miután felvetted, aki rád pillant, annak lát majd, bár te magad semmi változást sem fogsz érezni. Grizi meg én simán beleolvadhattunk volna a tömegbe. Aztán, ha már elcsitult minden, és a bélféreg újra a régi, akkor pucolás!

– Ezeket magunkkal visszük – dobtam oda a sámánmaszkokat Repesztőnek. Ekkor Grizelda letette a tálat, és fúria módjára kezdett üvölni.

– Anzi, bájjold el... Mit? Mit is? Ja, őket, igen! De gyorsan!

Vártam, de nem történt semmi, épp úgy, ahogy előre sejtettem.

– Cseppnyi bűverőd sincs, igaz, Anzelm? – hajoltam le a magába roskadt koboldhoz. – Az az ál-kapu még neked is kemény dió lehetett.

– Ugyan, a kapu...! – súgta rekedten a vén mágus, majd még csendesebben hozzátette: – Az meg se kottyant volna, de a Grizi...! Jaj, Tuba, soha ne végy feleségül náladnál ötven évvel fiatalabb lányt. Megértettél? Soha!

* * *

– Most mihez kezdünk? – nézett rám őszinte kíváncsisággal Repesztő. Ez nagyon jólesett! Nem a kíváncsisága, hanem az, hogy eszébe sem jutott: akár magamra is hagyhatna. Elvégre őt nem üldözte senki, rá nem akartak gyilkosságot kenni. Csendben kivárhatta volna, míg a Belvárosi Bélférgen elül a vihar, anélkül, hogy bármit kockáztatna. A legtöbb lidérc így tett volna, mert... Hát, valahogy ilyen a természetünk.

– Mihez kezdünk? – motyogtam töprengve. Újra csak a Rozsdás Körömcsepeszhez címzett fogadó pultját támasztottuk, s előttünk egy-egy korsó csatornalötty eregette savanykás szagú páráit. A mocskos kirakatüvegen át az imént figyelhettük meg, amint Vörheny Anzelm és Grizelda holtsápadt ábrázattal, sietve összekapkodott motyóikkal távoznak a kunyhóból. Nem féltettem a vén salabaktert: a koboldmágusoknak mindig akadt *bé*, *sőt*, *cé* terve a menekülésre. Ezt eredményezi az, ha valaki megátalkodottan tehetségtelen a saját szakmájában. Anzelm rossz mágusnak született, tehát túl se élhette volna ifjú éveit anélkül, hogy ne törte volna a fejét örökösen két-három tartalékterven.

– Főnök! – bökött oldalba Repesztő hideg könyöke.

– Oh, bocs, csak elkalandoztak a gondolataim – sóhajtottam. Mögöttünk a Sikoly-köz kezdett megtelni rettenetesen büdös és dühös lidércekkal, mándlikkal és igliceekkel. Mind barnás szennylétől csöpögtek, s egyenesen a koboldmágus kunyhójába tartottak. Miután megküzdöttek a vicsorgó küszöbvel és Vörheny egyéb, hátrahagyott átokverte házörzőjével, szomorúan kellett megállapítaniuk, hogy remélt áldozatuk köddé vált. Gyöngye vigaszul ízzé-porrá törték a lakályos kis otthon

berendezését, majd fűjtatva, átkozódva hazafelé vették az irányt. Sajnos közülük jó néhánynak megakadt a tekintete a Rozsdás Körömsipesz nyikorgó cégtábláján, s úgy gondolták, zuhany előtt jót fog tenni a korsóemelgetés.

– Le kéne lépnünk! – javasolta csendesen Repesztő. A hátunk mögött egyre csak nyílt és csukódott a taverna ajtaja. Az apró kaszák oly sokszor csendültek össze, hogy hangjukat már-már a végítélet harangszavának hittem.

– Csak semmi pánik, kisfiam! – feleltem Repesztőnek. – Muszáj gondolkodnom, hogy kitaláljam a következő lépést. Az utcán túl veszélyes volna téblábolni, szóval maradunk. Ezek a szerencsétlen lúzerek úgy sem sejtik, hogy bármi közünk volna Anzel...

– Hé, te! – harsant az egyik újsütetű vendég haragtól rekedt hangja a hátunk mögött. – Te ott, a pultnál, a csuklyás fickó mellett!

Úgy éreztem, mintha a feltehetően buzgó bicskáként dolgozó mándli máris a hátamba bökte volna szeretett munkaeszközét.

– Nem te vagy az, aki nemrégiben kimentette azt a verébrutty Vörheny Anzit a bajból? – Hallottam, amint a mándli feláll az asztalától. Csizmái vészterhesen koppantak a padlón, ahogy felém hozták őt. – Hallod, lajdérc, neked koptatom a számat! Forduljál csak felénk, de úgy ám, mint az olajozott szélkakas!

A homlokomról kluttyanva hullott italomba a hideg verejték. Micsoda egy ostoba lajdérc vagyok! Ennél a tavernánál bármelyik sikátor jobb búvóhely lett volna, ha...

A pult alatt valami sűrűtően a térdemnek ütközött, többször is egymás után. Lenyúltam a dióbarna falap alá, miközben éreztem, hogy immár a taverna minden vendége az én hátamat bámulja.

– Ne tégy úgy, mintha a füleden ülnél, lajdérc! – harsogta a mándli, egyre csak közeledve.

Ujjaim az egyik sámánmaszk peremét tapintották. Oh, fényességes Lidérparadicsom, ahol a lápok gőze édes mézharmat, Repesztő vajon hol tett szert ennyi sütnivalóra, mióta nem láttam? No, akkor hogy is van ez? Kiemeltem a maszkot

a pult alól, s épp, mikor a mándli mancsa a vállamért nyúlt, arccal belebuktam.

Anzelm persze hazudott, mikor azt mondta, hogy a sámán-maszk használata közben nem érzek majd semmit. Éreztem! Sajnos egyszerre több dolgot is, amik ráadásul sehogy sem illettek össze egymással.

Először a maszk rászívta magát az arcomra, mintha valami hatalmas és felettébb nyálkás tengeri tintahal akarna cuppanós csókkal a szerelméről biztosítani. Azután a testem minden sejtje egyszerre kezdett bizonytalankodni abban, hogy tényleg jól érzi-e magát a szomszédja mellett, s vadul lökdösődve próbáltak helyet cserélni. Végül pedig a hajam néhány eleven szála beakadhatott a pult repedéseibe, s mikor felegyenesedtem, ők örökre elhagytak.

– Fordulsz felém, te... – hördült a mándli, megpördítve engem a bárshéken. A nagydarab fickó egyenesen a képembe bámult, s a látványtól hirtelen elakadt a szava. Repesztőn is láttam, hogy meghökken. A többi vendég mind heves fintorgásba kezdett, majd morogva, fejet csóválva visszafordult az italához.

– Szólhattál volna! – mordult a mándli, és vállát rángatva, morogva vonult a helyére. – Tehetek én róla? Hátról, mint két tojás, előlről meg... Ti is láttátok, na, hogy az ürdüng puttyogtassa meg az ilyeneket!

Most már aztán nagyon kíváncsivá tett, vajon mit láthatnak rajtam. A nagy izgalomtól ugyanis teljesen kiment a fejemből, kire gondoltam a maszk felvételének pillanatában. Pedig *annak* kellett, hogy lássanak, aki épp akkor eszembe jutott! Fogtam tehát magam, leugrottam a bárshékről és indultam a trottyantóba. Úgy sejtettem, bármennyire is lepukkant ez a taverna, egy hasadozott tükör csak akad a hátsó helyiségben. Mikor azonban kezemet a férfi trottyantó kilincsére tettem, Repesztő jéghideg mancsa csapott a vállamra.

– Jaj, édesem, már megint eltévesztenéd! – kiáltotta akkora hangerővel, hogy a Rozsdás Körömszipesz minden vendége hallhassa. Mi több, magyarázkodva feléjük is fordult: – Tudják, nem a régi, mióta kéthónaposan magára rántotta a mamája fortyogó boszorkányüstjét. Azért is hord férfiruhákat, meg téblábol, amerre nem kéne.

A taverna méhkasként zúgott a szánakozó mordulásoktól. A mándli, még mindig a vállát vonogatva, kiáltott utánunk:

– Komolyan kérem az elnézésüket, de hátulról úgy tűnt... Hasonlított arra a csibészre, na, én meg nem tudhattam, ugyebár...

– Semmi gond, pajtás! – biztosította jóindulatúan Repesztő, majd határozott mozdulattal belékött a női trottyantóba. Mielőtt becsukta volna mögöttünk az ajtót, még odaszólt a pult mögé rökönyödött mandzsúriai iszaplidércnek: – Ha kérhetném, barátom, amíg odabenn vagyunk, szóljon a hölgyeknek, hogy most ide nem alkalmas. Tudja, muszáj szegénynek segítenem, mert egyedül...

A csapos bambán bólintott. A tavernában ő volt az egyetlen, aki a maszk előtt is látott, s most úgy tűnt, azon szakadék szélén egyensúlyoz, melyről lezuhanva a szegény lidérc egyenesen a legközelebbi diliház gumiszobájába érkezik.

Végre kettesben maradtunk.

– Semmit sem értek – nyögtem összezavarodva. – Miért...? Hogyan...? És egyébként...

Repesztő ismét megragadta a vállamat és a falon sorakozó tükrök egyike elé penderített.

Olyasféle hang szakadt fel a torkomból, amelyet a kocsi-kerék alá került macska adhat ki, rádöbbenve a tényre: ha a szerelmünk az út túloldalán lakik, az nem épp életbiztosítás. A homályos tükörből vénséges, elgyötört öreganyó bámult vissza rám. Két hatalmas szemében könnypára úszott, alsó ajka reménytelenül fittyedt lefelé. Ősz haja úgy ült a fején, mintha minden vágya az volna, hogy mihamarabb elhagyhassa azt, s ezt jó néhány szál már korábban meg is cselekedte.

– A Monyákos Klaudetta! – hörögtem. – Miért pont...?

Igen, már eszembe jutott. A lidérc elme megmagyarázhatatlan működése folytán a sámánmaszk felvételének pillanatában szegény harmadnagyném¹⁰ jutott eszembe. Talán a nyálás

¹⁰ A lidércnek és boszorkányoknak kissé másként értelmezik a rokoni viszonyokat, mint az emberek. Részletezni ezt itt túl bonyolult volna, így legyen annyi elég: a lodovérc csemétének minden boszorkány és annak leánygyermeke is a nagynénje, ha a saját mamájával azonos kovenbe tartozik. A fokozatok csupán azt jelölik, hogy a lidérc anyja mennyire gyűlöli az adott boszorkánynénikét. A „harmadnagynéni” még egész békés viszonyt jelent, legalábbis viszonylag kevés energiát fektetnek egymás üstbefojtására.

cuppanás volt az oka, mivel Klaudetta néni családi csókjai arról voltak híresek, hogy utánuk feltétlen jól jött egy alapos, gyors zuhany. Én csupán egyszer találkoztam vele, miután megszöktem a Fészekből, és tétova bolyongásom agyament szakaszában a rokonságom után kutattam. Valahogy azt reméltem, ha már az én rossz anyám elpottyantott, akkor talán majd a lidércrokonság örömmel lát. Tévedtem.

Klaudetta néni a Monyákos familia tán legszerencsétlenebb tagja volt. Híresen gonosz rontó boszorkány lidércgyermekként született, s az anyja házicselédnek akarta nevelni. A kis Klaudetta azonban még be sem töltötte harmadik esztendejét, mikor valami hibát vétett a laborban, s a mamája büntetésként botlasztó-rontást küldött rá. Ekkor derült ki, hogy a néni allergiás a bűverőre. Az ügyetlenséget okozó rontás maradandónak bizonyult, s Klaudetta ettől kezdve mást se tett, mint felborított, elejtett, lerántott, félreértett, eltört és kifecamított minden tárgyat, gondolatot és testrészt, ami csak a közelébe került. Az anyja kidobta őt, a Posványba száműzve az akkor már 15 éves lányt. Klaudetta mindenféle alantas munkából tartotta fenn magát. Szolgált lidérc bárók kastélyaiban, és bélférgek mulatóiban, míg egy, az átlagosnál is szerencsétlenebb napján utolérte a végzet. A Roggyant Lidércek Otthonában, ahol rátaláltam, úgy mesélték: valami gnómbandák közötti csetepatéba keveredett, miközben hazafelé botorkált akkori munkahelyéről. Bágyatagló-rontás találta telibe szegény lányt, s mivel allergiás volt, az általános gyengeség és bambaság többé nem is múlt el róla. Monyákos Klaudetta néni az Otthonban élte le az életét, vizenyős szemekkel bámulva a fene-se-tudja-mit, mégis ő volt az egyetlen a rokonaik közül, aki legalább picikét elmosolyodott, mikor megmondtam, hogy ki vagyok.

– Nem csoda, hogy az összes szőrös szívű sikátorpatkány megsajnál – sóhajtotta a tükörképemet bámulva Repesztő.
– Akárki ez a néni, úgy árad belőle a szomorúság, mint Tisza a medréből, kemény telek után.

Barátom hangja végre magamhoz térített. Mindkét kezemmel az arcomhoz kaptam, s keresni kezdtem a sámánmaszk szélét, hogy megszabaduljak tőle.

– Hogy a köpölyözött túróba működik ez a... – vicsorogtam.
– AjvÉ, főnök! – fintorodott el Repesztő. – Ezt bizony elfelejtettük megkérdezni a koboldmágustól. Másrészt viszont a te helyedben egyelőre fenn hagynám a maszkot!

– Kizárt! Nem látod, hogy ez a Gyökérszint gyötörte varázscucc Klaudetta nénit csinált belőlem?

– No, igen – Repesztő tőle szokatlan megfontoltsággal bökte a plafon felé a mutatóját. – Ha azonban nélküle lépsz ki a női trottyantóból...

Mindkét karom lehanyatlott.

– Igazad van – mondtam. – Ráadásul az utcán sem árt, ha álcázva vagyok. Akkor hát lépünk le innen mihamarabb!

Repesztő óvatosan kitámogatta *Klaudetta nénit* a trottyantóból, majd – a vendégek szánakozó tekintetétől kísérve – a Rozsdás Körömcspeszéből is. A Sikoly-közben szokatlanul nagy volt a forgalom. Vörheny Anzelm feldúlt kunyhójának ajtaján (a küszöböt valaki már faszilánkokra robbantotta) ki-be járkáltak a Belvárosi Belféreg egyenruhás klánőrei. Az osztagot egy gnóm vezette, akit rögvést felismertem: Fintor Finta egyik izomsurmója volt. Szerencsére ránk nem vesztegettek időt, látva, hogy csupán egy beteg öregasszonyhoz és az őt támogató rokonához van szerencsésük.

– Most hová megyünk? – susogta a fülembé Repesztő, amittől majd lefagyott a cimpám.

– Meglessük, mi folyik a lakhandim körül – feleltem fojtott hangon. – Félek, hogy Sütyi, a cimborám, bajba keveredett miattam. Két sámanmaszkunk van, így az egyiket használhatná, ha szöknie kell.

Repesztő sértett fintort vágott, mintha bántaná, hogy a belféreg hátán rajta kívül is van barátom. Sebaj, ha megismeri Süttyögöt, ő is éppúgy kedvelni fogja, ahogyan én.

Be kell valljam: reggel óta egyre inkább nyugtalanított, hogy szó nélkül jöttem el a lakhandiból. Persze nem volt más lehetőségem, hisz hallottam, amint az izomsurmók a kapualjban felőlem faggatják szegény Kócerájos ángyit. Akkor még nem sejtettem, hogy Fintor Finta valamilyen módon az új csatornkapitány bizalmába férkőzött, s bujkálás helyett az én üldözőmmé vált. Sőt, azt sem, hogy lezárják a Belvárosi

Bélférget, hajtóvadászatot rendezve Lópici mester *gyilkosa* után. Az eltelt órákban az egész ügy egyre sötétebb és zavarosabb lett, én pedig még mindig nem tudtam, hogyan mászha...

– Nézd! – szorította meg a karomat Repesztő. Annyira elmerültem a saját gondolataimban, hogy észre sem vettem: máris a lakhandim közelébe értünk. A máskor békés, meleg, nappali bűbájfényben fürdő Szottyos-köz most zsivajos vásártérre emlékeztetett. Az utcákon kisebb-nagyobb csoportokban bámészkodók ácsorogtak, és egymás között sutyorogva beszéltek meg az eseményeket. A bérházak ablakaiban és erkélyein lodovércek, mit-mitkék és más lakók könyököltek, mindannyian egyetlen irányba lesve.

A Zugként emlegetett, alig ötven lépés hosszú sikátor bejáratánál egyenruhás klánőrök álltak. A kezükben tartott csataostorok szíját könnyű csatornaszél lengette, miközben valamelyikük időnként felkiáltott:

– Nincsen itten semmi se érdekes! Táguljanak innét, de sürgősen!

Repesztő és én igyekeztünk minél közelebb férkőzni a Zug bejáratához. Jól ismertem ezt a nyúlfarknyi sikátort, ami éjszaka oly sötét volt, mint kanyar a lefolyócsőben. Mégis, szinte minden éjjel fura, huncut hangok, halk sóhajok és kuncogások szűrődtek ki a mélyéről, mivel a környék ifjonc lidércei szívesen kerestek szerelmes menedéket a Zugban.

– Néni, eriggyen már haza, várja a kötése!

Először nem is kapcsoltam, pedig a klánőr hozzám beszélt.

– Hagyja el, vitéz úr! – nyájaskodott Repesztő. – Szegény Klaudetta nénim murugya körban szenved. Csak bámul ki a fejéből, mint valami életunt feketerigó a kalitkából, de különben ártalmatlan, ha békén hagyják.

No, ha murugya vénasszonynak látnak – gondoltam –, akkor viselkedjek is úgy! Kihúztam a karom Repesztő szorításából, és tétován cuppogtatva méla kóválygásba kezdtem. Előbb megcsodáltam a járdaszél mintázatát, aztán az egyik klánőr felülről második gombjának ragyogásába feledkeztem bele. Ekkor már egész közel álltam a Zug bejáratához. Láttam, hogy a szinte egymásra dőlő házfalak szorításában két magasabb

rangú klánőr beszélget komoran egymással. A lábuknál barna csomagolópapírral takart valami hevert. Sőt, mindjárt két valami, egymás mellett!

– Na, csámpázzon arrébb, míg szépen vagyok! – szuszogta a hajamba a fölém tornyosuló klánőr. El kellett ismernem: a sámánmaszkok mestere tökéletes munkát végzett, mikor az álca-bűbáj finom szárait az anyagba szötte. Úgy tűnt, még közvetlen közélről sem lehetett rám ismerni, szóval eszem ágában sem volt tágítani.

A Zugban ácsorgó tisztok felénk fordultak.

– Mi folyik ott, rajfönök? – kiáltotta az egyikük.

– Bocsánatát kérem, uram, de ez a szerencsétlen néember itten nem fogja ésszel, hogy kettős gyilkosság helyszínén... Hé, mit...?!

Szomorú emlékü Klaudetta nénémre cseppet sem jellemző fürgeséggel bújtam át a klánőr hóna alatt, és már benn is voltam a Zugban. Nyomasztó, torokszorító sejtés hajtott. A keskeny sikátorban felhalmozódott szemetet kerülgetve egyenesen a két hökkent tiszt felé botladoztam. Nyomomban három irtózatosan dühös klánőr, és halálra rémült jéglicérc barátom trappolt.

Nem érdekelt, hogy mindjárt elkapnak, sőt, az sem, ha kipofoznak az álarcomból. A földön heverő *valamiket* akartam látni, s mintha az éber közművek csatornáiban lakozó kisisz-tenek (ha léteznek olyanok egyáltalán) meghallották volna a kívánságomat, hirtelen erős sikátorhuzat támadt.

A papírzacskók egyike fellibbent. Alatta az utca ragacsos mocskával körülvéve egy nem túl csinos, de fiatal iglic lány feküdt – holtan. A lokálok takarítóinak egyenruháját viselte, ami este még patyolattiszta lehetett, de immár a halálos fojtóláp-rontás sárfoltjai tarkították.

Az egyik klánőr utolért, marka ráfonódott a tarkómra.

S ekkor egy újabb szélroham a másik csomagolópapírt is megmozdította, bár nem bírt vele teljesen, mivel azt alaposabban gyűr-tek a test alá. A szerencsétlen fickó arcát, aki a kedvese mellett hevert, így nem láthattam, de a lábait már nem takarta semmi.

Mikor a klánőr kipenderített a Zugból, egyenesen Repesztő karjaiba, megszólalni sem bírtam. Egyedül azt a pár cipőt lát- tam a szemem előtt, amit tegnap este még én hordtam...